

“ ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ”

Ο ΕΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΗ
ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΚΙΒΩΤΟΣ

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Ἡ δύναμις καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς Ἐκκλησίας	σελ.	33
Διδακτικὴ ἐπίσκεψις	»	39
Χρον. καὶ τοπ. ἱστορία Ἀγ. Ὄρους Ἱ. Μ. Ἀγ. Παύλου	»	41
Ἱερά Μονὴ Φιλοθέου	»	49
Ἀγρυπνία ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Ἄθω	»	52
Χειροτονία μαθητοῦ Ἀθωνιάδος	»	54
Ὁ καρκίνος τῆς καστανέας	»	56
Ἀπὸ ὅσα μᾶς γράφουν	»	59
Μοναχικὰ Νέα	»	60
Σκέψεις	»	61
Χρονικὰ Ἀγίου Ὄρους	»	63

Ἡ ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικὸν μικρὸν τμήμα τῶν οἰκοδομημάτων τῆς Ἱ. Σερβικῆς Μονῆς Χελανδαρίου.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

«Καὶ εἰσερχομένου αὐτοῦ εἰς τινα κώμην ἀπήντησαν αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες, οἳ ἔστησαν πόρρωθεν, καὶ αὐτοὶ ἤραν φωνὴν λέγοντες. Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς. καὶ ἰδὼν εἶπεν αὐτοῖς· πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι. καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν, εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν, ἰδὼν ὅτι ἰάθη, ὑπέστρεψε μετὰ φωνῆς μεγάλης δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ εὐχαριστῶν αὐτῷ· καὶ αὐτὸς ἦν Σαμαρεῖτης. ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἐννέα ποῦ; οὐχ εὐρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ, εἰ μὴ ὁ ἀλλογενὴς οὗτος; καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἀναστὰς πορεύου. ἡ πίστις σου σέσωκέ σε».

(Λουκ. ιζ. 12-19)

“ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ,,
Ο ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ
ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ, ΟΡΕΙ ΑΘΩ
ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ, ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΑΥΤΗΣ ΑΡΧΙΜ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΚΑΙ Η ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἐναμφιβόλως διερχόμεθα μίαν ἀπὸ τὰς κρισιμωτέρας, ἴσως, περιόδους τῆς θρησκευτικῆς, Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Ἐθνικῆς ζωῆς τῆς Ἑλληνικῆς ἡμῶν Πατρίδος.

Σπανίως ἢ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐκλήθη ν' ἀντιμετώπιση τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα προβλήματα, οἷα ἀνέκυψαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας καὶ γεννηθήσονται ἐν τῇ προοπτικῇ τοῦ χρόνου, κατὰ τὰς ἀποκαλυπτικὰς, ἅς διερχόμεθα, φάσεις τῆς παγκοσμίου καὶ εἰδικῶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας.

Εἰς ἀνάγκας, οὐ τὰς τυχούσας, περιεπλάκημεν ὡς Ἔθνος καὶ Ἐκκλησία. Ἐσωθεν ταραχαί, ἔριδες, αἰρέσεις, μάχαι. Ἐξωθεν κίνδυνοι, ἀπειλαί, ταπεινώσεις. Πανταχόθεν ἀκαταστασίαι καὶ «συνοχὴ ἔθνῶν ἐν ἀπορίᾳ», ἐκ τοῦ φόβου τῶν ἐπερχομένων δεινῶν.

Ὁ εὐσεβῆς λαὸς μας τιτρώσκειται τὴν φιλοτιμίαν ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐθνικῶν ταπεινώσεων καὶ τῶν προσγινομένων ὕβρεων κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἢ ὅποια πάσχει, τὸ μὲν διὰ τὴν λύπην τοῦ λαοῦ, τὸ δὲ διὰ τὴν ἐπιπολάσαν ἀμαρτίαν, ἐξ ἧς καὶ αἱ συμφοραί.

Ἡμεῖς ἐντεῦθεν τῆς δραστηριότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἔξω ὄντες τοῦ κόσμου, ταπεινοὶ Μοναχοί, ἀλλὰ καλοὶ δέχται τῆς ἀγωνίας τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἐθνους συμπάσχομεν καὶ «ἐν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις» ἀναφέρομεν τὰς ἱκετηρίας ἡμῶν πρὸς τὸν «δυνάμενον σώζειν» ἡμᾶς καὶ τὸν κόσμον.

Δὲν διαφεύγει εἰς ἡμᾶς, ὅτι ὑφίστανται προβλήματα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἅτινα, ὡς ἐξαρτώμενα ἀπὸ πολλῶν παραγόντων, δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ἐπιλυθῶν μὲ οἰανδήποτε δραστηριότητα. Γνωρίζομεν, ὅτι ὑπάρχουν ἄλλα τοιαῦτα, ἀγόμενα εἰς τὴν καλυτέραν δυνατὴν λύσιν των. Καὶ ἄλλα ὡσαύτως, τὰ ὅποια θὰ ἐπιλυθῶν μόνον ὁ παντοδύναμος Θεός.

* * *

Κατ' οὐσίαν ὁμως δὲν ὑπάρχουν προβλήματα, ἀλλὰ μορφαί

κακοῦ, τὰς ὁποίας πολεμεῖ ἡ Ἐκκλησία καὶ μορφαὶ ἀγαθοῦ, τὰς ὁποίας ἐπιδιώκει νὰ κατακτήσῃ ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ἀντικειμενικότητος, τὴν ὁποίαν προσδιορίζει ὁ χρόνος καὶ ὁ χῶρος, ἐν οἷς λαμβάνει χώραν ἡ στρατεία τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅ,τι ἀποτελεῖ τιμὴν καὶ καύχησιν ἐν Κυρίῳ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ ἀγὼν, ὃν διεξάγει μὲ πλήρη γνώσιν καὶ σπανίαν διαύγειαν, ὅτι δὲν κάμνει τίποτε πλέον, ἀπὸ ὅ,τι ἐπιβάλλει αὐτῇ ἡ φύσις τῆς, ὡς στρατευομένης Ἐκκλησίας. Ἐπομένως ἡ ἐμφάνισις τῶν ποικίλων μορφῶν τοῦ κακοῦ καὶ ὁ κατ' αὐτοῦ ἀγὼν, δὲν ἀποτελοῦν προβλήματα, ἀλλὰ γεγονότα ἐκφραστικά, τόσον τῆς κατ' ἄφατον θεϊαν Οἰκονομίαν παρουσίας τοῦ κακοῦ, ὅσον καὶ τοῦ ἐπιγείου σκοποῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει, ὅτι πασῶν τῶν μορφῶν τοῦ κακοῦ αἴτιος μὲν εἶναι ὁ διάβολος, φορεῖς δὲ οἱ ἄνθρωποι. Ὁ μὲν διάβολος ὑποβάλλει ἀφανῶς τὸ κακόν, ἔχων συνεργὸν τὴν ὑπολειφθεῖσαν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἁμαρτητικὴν κλίσιν, οἱ δὲ ἄνθρωποι καθίστανται ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ.

Καὶ τί μὲν εἶναι καλὸν εἶναι γνωστόν, ὡς ἐπίσης τί εἶναι κακόν. Εὐτυχῶς ὅτι ἐν τῷ χριστιανισμῷ δὲν διαφερόμεθα περὶ τῆς οὐσίας τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, ὡς καὶ περὶ τῶν τρόπων δι' ὧν ἐμφανίζονται.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, θὰ ἠδυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν δύο εἶδη κακοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐκεῖνο, ὅπερ ἀπεργάζεται ὁ Σατανᾶς διὰ τῶν ὀργάνων του, καὶ ἐκεῖνο, οὐτινος φορεῖς καθίστανται τὰ «φωτόμορφα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας», οἱ πιστοί, τοῦτ' ἔστιν ὁ λαὸς καὶ ὁ ἱερός κληρὸς.

Ἐὰν ὁ κληρὸς εἶναι περισσότερο συνδεδεμένος μὲ τὴν φύσιν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἀποτελῶν τὴν ἐπίσημον, οὕτως εἰπεῖν, ἐκφρασίαν τῆς, ἀποβαίνει φανερόν τὸ πόσον αἱ συνέπεια τοῦ ἁμαρτάνοντος δημοσίως κληρικοῦ εἶναι πολὺ μεγαλύτεραι τῶν τοιούτων τοῦ λαϊκοῦ.

Ἄλλο εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἄλλο ὁ κληρὸς καὶ ἄλλο ὁ λαός. Δὲν πρέπει νὰ γίνεται συσχέτισις τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸν κληρὸν ἢ μὲ τὸν πιστὸν τοῦ Κυρίου λαόν. Ἐν τούτοις, ἡ ἰδιάζουσα θέσις τοῦ κλήρου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἡ πνευματικὴ καὶ διοικητικὴ ἐξουσία, τὴν ὁποίαν κέκτηται, βαρύνουν ἀπέριθως τοῦτον ἔναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν πιστῶν ἐν τῇ ἐνασχέσει τῶν καθηκόντων του.

Δεδομένον δὲ ὅτι, «φιλεῖ τὸ ὑπήκοον ἐξομοιοῦσθαι τοῖς ἄρχουσι» καὶ ὅτι ὁ ἄπλοῦς λαὸς δὲν δύναται νὰ διαστείλῃ τὸν κληρὸν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, καθίσταται προφανὲς πόσον μέγα κακόν δύναται νὰ προκαλέσῃ εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας ὁ κληρικὸς, ὅταν δὲν παρέχῃ ἑαυτὸν πρὸς μίμησιν, ὡς ὑπερέτερον τινὸς ὑποδείγματος χριστιανικῆς τελειότητος, ἀλλ' ἀντιθέτως καθίσταται αἴτιος σκανδάλων.

Ἐπομένως ἡ ἀγία Ἐκκλησία μας δὲν ἔχει προβλήματα, εἰμὴ ἐκεῖνα μόνον, τὰ ὁποῖα δημιουργοῦν οἱ διάκονοι αὐτῆς, ὅταν ἀπομακρύνονται ἀπὸ τοῦ γνησίου πνεύματός της. Τότε σχηματίζονται ἀδιέξοδοι, κοσμικαὶ ἀγωνίαι, αἰτίαι σκανδάλων, ἡ πίστις ψύγεται, οἱ πιστοὶ μεθίστανται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ὁ Ἐπίσκοπος ἐγκαταλείπεται, διαβολῶν ἀκανθαὶ ὑποφύονται καὶ παρέπεται ἔξασθένεις τῆς δυνάμεως τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄπαντα σχεδὸν τὰ προβλήματα συμπυκνοῦνται εἰς τὸ πρόσωπον τῶν διακόνων αὐτῆς. Πρὸς αὐτοὺς πρέπει νὰ στραφῇ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ἐκκλησίας. Πρὸς αὐτούς, οἵτινες θὰ ἀποβοῦν φορεῖς δόξης ἢ καταισχύνης, χαρᾶς ἢ λύπης, σωτηρίας ἢ ἀπωλείας, διότι ὁ κόσμος προσβλέπει εἰς αὐτούς, ὡς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, πρὸς αὐτὸν τὸν Χριστόν.

Τὸ ὑπόδειγμα τῆς ζωῆς καὶ τῆς δράσεως καὶ τῆς ἀγίας ἀναστροφῆς τῶν ἐν Κυρίῳ διακόνων τῆς Ἐκκλησίας, ἔδωκαν ἡμῖν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, ὧν τὸ ἔργον ἐμεγάλυναν οἱ Ἅγιοι Πατέρες, μὴ καταλείψαντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὅταν παρέστη ἀνάγκη νὰ διακονήσουν τραπέζας, ἀλλ' ἀντιθέτως, ἀναθέσαντες τὴν κατωτέραν ταύτην διακονίαν εἰς ὑποδεεστέρους ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ τῆς Ἐκκλησίας, αὐτοὶ προσεκαρτέρουν τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου.

Τότε μόνον ἡ ἀγιωτάτη ἡμῶν Ἐκκλησία θὰ δυνηθῇ νὰ δικαιώσῃ τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς, ὅταν ἔξαρθῇ εἰς τὴν περιωπὴν τῆς Ἀποστολικῆς αὐτῆς φύσεως. Ὅταν ἐν αὐτῇ ἀναζήσῃ τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας. Ὅταν λαλῇ πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ «ἀκούονται φωναί, ἀστραπαὶ καὶ βρονταί». Ὅταν ἐν ταῖς θλίψεσιν αὐτῆς ἐπαναλαμβάνῃ, «Κύριος ἐμοὶ βοηθὸς καὶ οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος» Ὅταν λέγῃ μὲ θεῖαν ἐπιθυμίαν, «ἐγὼ τῷ νυμφίῳ μου καὶ ὁ νυμφίος μου ἐμοί». Ὅταν ἐν τῷ προσώπῳ τῶν Ἀγιωτάτων Ἀρχιερέων καὶ Πατέρων ἡμῶν δύναται τις νὰ διακρίνῃ τὸν Πέτρον, τὸν Παῦλον, τὸν «υἱὸν τῆς Παρακλήσεως» τοὺς «υἱοὺς τῆς βροντῆς», τοὺς θεῖους Πατέρας τοῦ ἀγίου Βυζαντίου μας, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν μιμηταὶ τοῦ Χριστοῦ ἐν ὅλῃ τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ.

Τότε δὲν θὰ ἐσκανδαλίζοντο εἰς τὴν πίστιν οἱ ἀσθενεῖς ἀδελφοί, δὲν θὰ ἐδυσχέρανον ἐπὶ τῇ πτωχείᾳ, δὲν θὰ ἐβλασφήμουσαν ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ, δὲν θὰ ἠγάπων τὰ ἡδέα τοῦ βίου, δὲν θὰ ἔχων τὰς ψυχὰς των, «ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανε».

Δὲν θὰ εἴχομεν σατανικὰ σχίσματα, δὲν θὰ ἦνθουν αἱ παρασυναγωγικαὶ συναθροίσεις, αἱ διασπῶσαι τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, δὲν θὰ «ἐμερίζετο ὁ Χριστός». Δὲν θὰ ἐθεωρεῖτο ἡ πτωχεία δυστύχημα, ἀλλ' εὐλογία Δὲν θὰ ὠρχεῖτο ἡ κενόδοξος σπουδὴ διὰ κατάληψιν ἀξιωματίων, ἀλλὰ θὰ ἐνεπολιτεύετο ἡ τὰ ταπεινὰ φρονουῖσα ἀφανὴς ζωὴ.

Οἱ χριστιανοί, ὡς ἀπὸ ζώσας εἰκόνας, θὰ ἐδιδάσκοντο τὴν

πωχείαν, τὴν ταπεινώσιν τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἄφατον καὶ ἀπερίγραπτον κένωσίν του. Πάντα θὰ ἐγίνοντο διὰ τῆς Ἐκκλησίας, πάντα θὰ ἐροϋθμίζοντο χριστιανικῶς, οἱ γῆινοι θὰ ἐγίνοντο οὐράνιοι.

Ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία θὰ ἐκπροσωπεῖται ἀπὸ διακόνους κομῶντας πλούτῳ καὶ ἐγκοσμία δόξῃ, καμμία προσπάθεια δὲν δύναται νὰ ἀποβῆ λυσιτελῆς παρὰ τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ, κανέν κήρυγμα δὲν ἰκανοῦται νὰ καρποφορήσῃ περὶ Χριστοῦ καὶ ἀγάπης καὶ πτωχείας καὶ ταπεινώσεως καὶ αἰωνιότητος καὶ θυσίας ἐν Κυρίῳ. Περὶ ποίου πράγματος μᾶς ὁμιλεῖτε; θὰ ἐρωτήσῃ ὁ πιστὸς τοῦ Κυρίου λαός. Ἡμεῖς δὲν μιστεῦμεν τοῖς κενοῖς λόγοις, τοῦ παραδείγματος πείθοντος πλεῖον τούτων.

*
**

Ἡ ἀγιωτάτη ἡμῶν Ἐκκλησία δέον ὅπως ἀσχοληθῆ ἐμπόμως μὲ τὸ θέμα τῆς κατὰ Χριστὸν συγκροτήσεως τῶν στελεχῶν της, τῶν ἐργατῶν της, τῶν ἐκπροσώπων της, ἐκείνων, ποὺ κατὰ διαδοχὴν φέρουν τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἐμφύσημα, ὅπερ ἔδωκεν ὡς ἐξουσίαν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις ὁ ἀναστὰς Κύριος.

Εἶναι καιρὸς ὅπως ἡ Ἐκκλησία ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τοὺς κοσμικοὺς ἐπηρεασμοὺς τῶν κοσμικῶν διδασκάλων της, διότι εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο γίνονται τὰ ἄνω κάτω. Ἡ Ἐκκλησία κατευθυνομένη ὑπὸ ἐπιδράσεων λαϊκῶν στοιχείων ἐκκοσμικεῦται, δὲν προάγεται ἀπὸ δυνάμεως εἰς δύναμιν, πλανᾶται ἐκ τῆς εὐθείας πρὸς τὰ ἄνω πορείας της, κατέρχεται εἰς ἐπίπεδα ἐγκοσμίου διανοητικότητος. Ἡ ὁ ἱερὸς κλῆρος ἔχει ἰδιαίτουσαν ἀπὸ Θεοῦ χάριν πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἀγιασμόν καὶ διαποίμανσιν, ἢ ὄχι. Ἡ τὸ πιστεύομεν ἢ δὲν τὸ πιστεύομεν.

Ἐχομεν ἀνάγκην περισσοτέρας ἀγιότητος καὶ ὀλιγωτέρας ἐπιστήμης. Δέον νὰ τιμήσωμεν τὴν καθαρὰν καρδίαν, τὸν νοῦν τὸν ἄνωθεν ἐλλαμπόμενον καὶ τὴν μετρίαν παιδείαν ὑπὲρ τὴν πολυμαθειαν καὶ ἐμβροίθειαν τοῦ ἀπεσκληρυμμένου ἐν ταῖς ματαιαῖς ἐρεῦναις ἐπιστήμονος. Ὁ χριστιανισμὸς εἶναι ὑπὲρ πᾶν ἄλλο καρδία. Τὸ φῶς τῆς πίστεως καὶ γνώσεως εἶναι ὑπόθεσις τῆς καθαρότητος τῆς καρδίας. Ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου ἐκπέμπει μείζονα σοφίαν ἀπὸ ὅλας τὰς σοφίας τοῦ κόσμου. Καὶ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Θεανθρώπου ἐπισκιάζει ὅλα τὰ φῶτα τῶν περὶ Θεοῦ ἀσχολουμένων ἐπιστημόνων. Ἡ σκέψις μόνη εἶναι ἀδύνατον νὰ συλλάβῃ τὸν ὑπὲρ τὴν σκέψιν κείμενον χριστιανισμόν. Θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ ἀποκαλυφθῆ ἡ ἔκτασις τοῦ κακοῦ, ὅπερ ἐξειργάσθη ἡ παροῦσα ἀφελῆς γενεὰ εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας, ἀνεχθείσης τὴν ἐπιστημοσύνην εἰς τοσοῦτον βαθμὸν ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς, ὥστε νὰ ἐξορισθοῦν ἡ ἀπλότης τῆς πίστεως, ἡ χαρὰ, ἡ ἀγάπη καὶ τὸ ἐν Κυρίῳ πένθος, οἱ χαρακτῆρες αὐτοὶ τῆς Ὁρθοδόξου ζωῆς καὶ θεωρίας.

Δὲν νομίζομεν ὅτι διαφεύγει τινά, ὅτι διερχόμεθα αὐτόχρομα τραγικὰς στιγμὰς, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Ἐκκλησία ἀπομένει ὡς μοναδικὴ ἐλπίς σωτηρίας. Τοῦτο ὀφείλομεν νὰ κάμωμεν συνειδησιν, ὅτι ἡ ἀγία Ἐκκλησία μας δύναται διὰ τῶν προσευχῶν της νὰ ἀνοίξῃ τοὺς οὐρανοὺς καὶ νὰ καταγάγῃ τὸν ὑετὸν τοῦ θείου ἔλεους. Ὡ, ἐὰν ἐγνωρίζομεν τὰς ἀσταθμῆτους δυνατότητας, ἅς κατέχομεν ὡς Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία Χριστοῦ! Ἡ ἄγνοια αὐτὴ μᾶς κατέστησεν ἀδυνάτους καὶ περιδεεῖς, ὡς ἐκείνους τοὺς βασιλεῖς τῆς Ἀποκαλύψεως πρὸ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ἑπτακεφάλου θηρίου.

Καὶ αὐτὸ τὸ θηρίον ὑπάρχει σήμερον, καὶ ἡ Ἐκκλησία — θὰ τὸ εἴπωμεν — τὸ προσβλέπει ἔντρομος, διότι ἄγνοεῖ τὴν δύναμίν της. Ἀπόδειξις τούτου εἶναι αἱ ἔνοχοι συγκαταβάσεις πρὸς τοὺς αἵρετικούς διὰ νὰ λάβωμεν τροφίμα. Παίρνομεν τροφίμα ἀπὸ τοὺς Προτεστάντας, τοὺς ἀρνούμενους τὸν Τριαδικὸν Θεόν, τοὺς ἀρνούμενους τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ δίδομεν οἰονεὶ τὴν πίστιν. Τὴν πίστιν; Ναί Διότι ἐπειδὴ μᾶς διατρέφουν, ἀποσιωπῶμεν τὰς ἀντιθέους αἱρέσεις των. Δὲν τοὺς ἐλέγχομεν, δὲν τοὺς ἀποκόπτομεν ἐκ τῆς μεθ' ἡμῶν κοινωνίας, κατὰ σχετικὸν χωρίον τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ. Δὲν καθιστῶμεν τὸν κίνδυνον τῶν αἱρέσεων αἰσθητόν.

Τί νὰ ἐνθυμηθῶμεν διὰ νὰ πεισθῶμεν περὶ τοῦ μίσους, ὅπερ τρέφουν πρὸς ἡμᾶς αἱ Προτεσταντικαὶ Ἐκκλησίαι; Τὴν διείσδυσιν εἰς τὸ κλίμα τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἢ τὴν παθητικὴν καὶ χαρέακον στάσιν των κατὰ τὴν περίοδον τῶν πληγμάτων, τὰ ὁποία ὑφίστατο τὸ Πατριαρχεῖον μας, ἢ τὴν κακεντρεχῆ ἐκτόξευσιν τοῦ ἀηδοῦς σιέλου κατὰ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου, ὑπὸ τοῦ γηραιοῦ ἐκείνου ἀπὸ Κανταβρυγίας κ. Φίσερε;

*
**

Ἡ ἐκκλησία μας εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξαρθῇ εἰς περιωπὴν μαρτυρίου, νὰ οἰκειωθῇ τὸ πνεῦμα τῶν Μαρτύρων, χάριν αὐτῆς τῆς Ὁρθοδόξου ἀξιοπρεπείας της Ἰκανῶς ἐθλίβημεν διὰ τὴν ὀλιγοπιστίαν μας πρὸς τὸν Κύριον καὶ Θεόν μας, διὰ τὰς κολακείας μας πρὸς τοὺς αἵρετικούς, ὑλικοῦ κέρδους χάριν.

Δὲν φοβούμεθα τὰς θλίψεις ἐν Κυρίῳ. Τὰς θέλομεν, τὰς ἐπιζητοῦμεν, ἐγκαυχώμεθα δι' αὐτάς. Λυπούμεθα ὅμως σφόδρα, ὅταν αἱ θλίψεις δὲν προέρχωνται ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, δὲν στέλλωνται ὡς «ἀναπλήρωσις τῶν ὑστερημάτων τοῦ Χριστοῦ», ἀλλὰ παραχωροῦνται πρὸς παιδαγωγίαν, πρὸς μετάνοιαν, πρὸς ἐπιστροφὴν ἐκ τῶν κακιῶν ἡμῶν.

Χαίρομεν διότι ἐκλήθημεν νὰ πάσχωμεν δι' ἀγάπην Χριστοῦ. Τοῦτο ἡ ἡμετέρα χαρά, τοῦτο τιμὴ, τοῦτο «κατεργάζεται βάρος δόξης», ὅτι «ἡμῖν ἐχαρίσθη ὄχι μόνον τὸ εἰς Χριστὸν πι-

στεύειν, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχειν». Τοιοῦτος ὁ θεῖος ἡμῶν κληρὸς. Ἄλλὰ νὰ πάσχωμεν διὰ Χριστόν, ὄχι διὰ τὰς θυσίας ἡμῶν ἐν τῇ πίστει, ὄχι διὰ τὸν κακὸν ἡμῶν βίον, διὰ τὰς παραβάσεις καὶ παρανομίας ἡμῶν ὡς Ἐκκλησίας. «Ποῖον γὰρ κλέος — λέγει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος — εἰ ἁμαρτάνοντες καὶ κολαφιζόμενοι ὑπομενεῖτε; Ἄλλ' εἰ ἀγαθοποιοῦντες καὶ πάσχοντες ὑπομενεῖτε, τοῦτο χάρις παρὰ Θεῶ».

Ὁφείλομεν νὰ βιώσωμεν, ὡς Ἐκκλησία, τὴν ἀγωνίαν Χριστοῦ τοῦ Ἐσταυρωμένου, ὅστις λέγει «ἔτοιμός εἰμι θυσιασθῆναι καὶ διὰ δευτέραν φοράν διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἠγάπησα». Αὐτὴν τὴν ἀγωνίαν ἀναμένει νὰ ἴδῃ βιουμένην ὁ εὐσεβὴς λαὸς μας πρὸς παραδειγματισμὸν καὶ μίμησιν ἀπὸ τοὺς ἱερωτάτους Ἐπισκόπους καὶ Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ἐγκρατευόμενους ὡς ὁ Μέγας Βασίλειος, κλαίοντας ὡς ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, νουθετοῦντας ὡς ὁ Χρυσόστομος, πτωχεύοντας ὡς ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Μὲ τρίχινον ῥάσον, μὲ ὄψιν κατεσκληκυῖαν, μὲ ὀφθαλμοὺς λευκοὺς ἀπὸ τὰς ἀγρυπνίας, Ἀποστολικούς, πῦρ πνέοντας, τοῖς ταπεινοῖς συνεπαγομένους, ἀγάλματα πάσης ἀρετῆς.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὀφείλει νὰ γνωρίσῃ αὐτὴ ἑαυτήν, ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἐπισκόπων δέον νὰ γνωρίσῃ τὸν πλοῦτον τῆς πνευματικῆς δόξης τῆς, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ λάβῃ πείραν τῆς ἀπείρου δυνάμεώς τῆς, νὰ συνειδητοποιήσῃ τὴν φοικαλέως τεραστίαν εὐθύνην τῆς ἔναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Νὰ βιώσῃ τὸ γεγονός, ὅτι εἶναι φορεὺς τῆς ὑπερφουῶς Ἀποστολικῆς ἐξουσίας καὶ τὸ ὅτι εἶναι «οἰκονόμος τῶν μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ».

Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ Ἐκκλησία θὰ ἀποβάλλῃ τὸ πνεῦμα τῆς δουλείας καὶ δειλίας, τὸ αἰσθημα τῆς ἀδυναμίας καὶ θὰ οἰκειωθῇ τὴν ἀκαταμάχητον δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πεντηκοστῇ, ὥστε εἰς τὰ πρόσωπα τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων νὰ ἐνσαρκουῖται ἡ πνευματικὴ ἐκείνη δύναμις, ἣν προϋποθέτει τὸ Ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, καὶ νὰ ἐκφαίνεται ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ὅστις «θύει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων», διώκων τοὺς λύκους καὶ ἄρπαγας ἐκ τῆς θείας του αὐλῆς.

Θάρορος, ἀδελφοί. Ἡμεῖς «οὐκ ἔχομεν ᾧδε μένουσαν πόλιν». Τὸ πολίτευμα ἡμῶν ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει. Ἀνάγκη νὰ νικήσωμεν τὸν κόσμον.

ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΗΣ

Ἁγιον Ὅρος 14/27.VII.1958

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἐπεσκέψατο τὸ ἀγιώνυμον ἡμῶν Ὅρος ὁ ὑπατος τῶν Ὁρθοδόξων Θεολόγων, Καθηγητῆς τοῦ Ἀθιήνησι Πανεπιστημίου καὶ ἐκ τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς ἰδιοτύπου Μοναστικῆς Ἀδελφότητος Θεολόγων «Ζωὴ» κ. Παναγιώτης Τρεμπέλας, ἡγούμενος διακοσίων μελῶν προσκειμένων τῇ «Ζωῇ». Ἡ χαρὰ πάντων τῶν ἀδελφῶν ἦτο ἰδιάζουσα, διότι εἴχομεν ἐν μέσῳ ἡμῶν «τὸν σοφὸν ὑποφήτην τῶν τοῦ Θεοῦ ἀπορρήτων» ἵνα κατὰ Ἰσίδωρον τὸν Πηλουσιώτην εἴπωμεν, ὅστις διὰ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ συγγραφικοῦ ἔργου, τοῦ βιβλιοθήκη-κην ὀλόκληρον ἀποτελοῦντος, ἰδίᾳ δὲ τῶν ἐννέα ὀγκωδῶν καὶ κλασικῶν πλέον καταστάτων ὑπομνημάτων εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην «διήνοιξεν ἡμῖν τὸν νοῦν τοῦ συνίεναι τὰς Γραφάς».

Ὁ κ. Π. Τρεμπέλας καὶ ἡ εὐσεβῆς συνοδία αὐτοῦ ἦλθεν εἰς τὸν ἱερὸν ἡμῶν τόπον ὡς προσκυνητῆς καὶ οὐχὶ ὡς «τουρίστας». Ἡ ὅλη αὐτοῦ ἐμφάνισις καὶ στάσις ἦτο ἱεροπρεπῆς καὶ ἀποκαλυπτικὴ τῶν ὧν ἐνεφορεῖτο εὐσεβῶν αἰσθημάτων. Ὁμίλησεν εἰς τὸν ἱστορικὸν Ναὸν τοῦ Πρωτάτου μὲ τὴν διακρίνουσαν ἔκπαλαι αὐτὸν εὐγλωτίαν καὶ πειστικότητα, ὡς καὶ εἰς τὴν Ἀθωνιάδα Ἱερατικὴν Σχολὴν πρὸς τοὺς μαθητὰς περὶ τῆς ἀξίας τοῦ Μοναχικοῦ ἰδεώδους, ὅπερ, ὡς εἶπεν, ἦτο καὶ τούτου νεανικὸς πόθος. Ἐπεσκέψατο πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μοῆν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀργυρίου πρὸς εὐλαβῆ προσκύνησιν τοῦ τάφου πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος ἀδελφοῦ ἡμῶν καὶ τούτου φίλου ἐπιστηθίου. Παρηκολούθησε - οὐχὶ σύνηθες φαινόμενον εἰς ἐπισκέπτας - τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας μετὰ πολλῆς εὐλαβείας, συμπροσηχήθη μεθ' ἡμῶν καὶ μετὰ πολλῆς κατανύξεως ἀνέγνωσε τὸν τε ἐξάψαλμον καὶ ἐν Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, ὅπερ τόσον ὥραϊα ἔχει ἐρμηνεύσει. Ἡ κατανύξις του ἦτο ζωντανὸν κήρυγμα, ὅπερ μᾶς συνεκίνησε μεγάλως, ὡς τοὺς χριστιανούς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ πολλοῦ Ὁριγένους καὶ τὴν συγκίνησιν, ἣν οὗτος ἠσθάνθη, ὅτε ἀνέγνωσε χωρίον τῆς Γραφῆς ἵνα λάβῃ αὐτὸ ὡς θέμα ὁμιλίας. Ἦν δὲν ἐπραγματοποίησεν ἐκ συγκινήσεως.

Μεγάλως πνευματικῶς ἐτονώθημεν ἐκ τῆς ἀναστροφῆς καὶ

συζητήσεως μετὰ τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός, εἰς ὃν ὁ Κύριος ἐνεχείρισε πέντε τάλαντα, ἅτινα οὗτος ηὔξησεν εἰς δέκα, διότι εἰς αὐτὸν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν οἱ λόγοι Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας περὶ ἁγίου ἀνδρός «οὐ γὰρ διδάσκειν μόνον, οὐδὲ φθειγγόμενος, ἀλλὰ καὶ ὀρώμενος ἀπλῶς, ἱκανὸς ἦν ἅπασαν ἀρετῆς διδασκαλίαν εἰς τὴν τῶν ὀρώντων ψυχὴν εἰσαγαγεῖν».

Ἄλλὰ καὶ ὁ κ. Τρεμπέλας καὶ οἱ συνοδοὶ αὐτοῦ, ὡς ἀντελήφθημεν, ἐδιδάχθησαν ἐξ ὧσων εἶδον ἱερῶν κειμηλίων τῆς πατρώας ἡμῶν εὐσεβείας, ἅτινα ἐπὶ χιλιετηρίδα ζηλοτύπως φυλάττομεν, ἐκ τῆς γαλήνης καὶ γραφικότητος τοῦ τόπου καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως τῶν θεολόγων τῆς πράξεως, ὀλιγογραμμάτων Μοναχῶν («βούλει θεολόγος γενέσθαι ποτὲ καὶ τῆς θεότητος ἄξιος; τὰς ἐντολὰς φύλασσε, διὰ τῶν προσταγμάτων ὄδυσσον· προᾶξις γὰρ ἐπίβασις θεωρίας») (Γρηγ. Θεολόγος) εἰς τὴν ἀκρότομον ταύτην πέτραν, ἔνθα μετεωρίζονται αἱ τῷ Θεῷ ἀφιερωμέναι ψυχαὶ καὶ περιπίπτανται οὐρανόθεν κατερχόμεναι πρὸς ἐνίσχυσιν αὐτῶν ἕτεροι ἀσκήσει τελειωθεῖσαι καὶ Θεῷ προσομιλοῦσαι.

Εὐκταῖον τοιαῦται ἐπαφαὶ ὁμοφρόνων νὰ ᾧσι συχναὶ πρὸς ὠφέλειαν ἀμοτέρων καὶ ἄρσιν παρεξηγήσεων, ὅτι δῆθεν ἡ «Ζωὴ» εἶναι ἀντιμοναχική. Διὸ εὐχαριστοῦμεν καὶ ἐντεῦθεν τὸν σοφόν, εὐσεβῆ καὶ φιλομόναχον Καθηγητὴν κ. Τρεμπέλαν καὶ τοὺς συνοδοὺς αὐτοῦ καὶ παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς παράσχωσι καὶ πάλιν τὴν χαρὰν τῆς τόσοσ διδασκατικῆς ἐπισκέψεώς των.

«Ἐκεῖνος ἀκριβῶς ὁ ἄνθρωπος θὰ σωθῆ ὅστις ἰδὲν ἀποστρέφεται τὰ φάρμακα καὶ αὐτὰ εἶναι αἱ ὀδύνας καὶ αἱ λύπαι αἱ ἐπερχόμεναι διὰ διαφορῶν ἀφορμῶν. Ὁ ἀποστρεφόμενος αὐτὰ δὲν γνωρίζει τί ἐργάζεται εἰς τὴν ζωὴν αὐτήν, οὐδὲ τί θὰ παραλάβῃ μαζύ του ἀπερχόμενος».

Ἁγίου Μαξίμου

«Ἀδύνατον εἶναι ὅταν περιπατῶμεν τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, νὰ μὴν ἀπαντήσωμεν καὶ λυπηρὰ τινα καὶ νὰ μὴ ταλαιπωρηταὶ τὸ σῶμα ἡμῶν δι' ἀσθενειῶν καὶ κόπων».

«Ὁ ἁμαρτάνων ἐκ δευτέρου, μὲ τὴν σκέψιν νὰ μετανοήσῃ, αὐτὸς μετὰ πανουργίας βαδίζει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, εἰς αὐτὸν ἔρχεται αἰφνίδιος ὁ θάνατος καὶ δὲν φθάνει οὐδέποτε εἰς τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐλπίζει νὰ μετανοήσῃ».

Ἅγιου Ἰσαάκ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ

ΓΕΝΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ (*)

Διάδοχος τοῦ πρώτου αὐτοῦ Παύλου τοῦ Ραγκαβέ εἶναι ὁ νεώτερος Παῦλος ὁ καὶ προφητεύσας περὶ τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου τῆς Λαύρας «οὗτος ἀδελφοὶ ὀπίσω ἡμῶν γεγονῶς ἐν τῷ ὄρει, ἔμπροσθεν ἡμῶν ἐστὶν κατ' ἀρετὴν, ὅτι καὶ πρῶτος ἡμῶν φανήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Ἔσται γὰρ ἀρχηγὸς ἐν τῷ Ὄρει καὶ μάνδρα πολλὰ φυτευθήσονται ἐν αὐτῷ δι' αὐτοῦ».

Ὁ δεύτερος οὗτος Παῦλος, ἔχων καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ πρεσβυτέρου, εἶναι ὁ ἐν τῷ Α'. τυπικῶ ἀναφερόμενος ὁ ἔχων βακτηρίαν καὶ ἓνα ὑπουργὸν ἐν τῇ κοινῇ Συνάξει μετὰ τὸν Ἀθανάσιον

(*) Διὰ τὰς ἐκ πλημυρῶν καταστροφὰς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει τὰς ὁποίας ἐσημειώσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος, ἐλάβομεν σημεῖωμα ἀδελφοῦ ἀναγνώστου μας ὅστις μᾶς γνωρίζει ὅτι εἰς εὐαγγέλιον τῆς γείτονος Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Διονυσίου (ἀριθ. 21) ἐκδόσεως Βενετίας τοῦ 1614 καὶ εἰς σελίδα 40 εὔρε τὰς ἐξῆς σημειώσεις γραφείας κατὰ διαφόρους περιόδους, τὰς ὁποίας καὶ καταχωροῦμεν ἐνταῦθα.

1715 Σεβρίου 16. Ἐγένετο πλημύρα μεγάλη, πολλὰς προξενήσασα ζημίας τοῖς ἐν Ἀθῶ οἰκοῦσιν.

1794 Σεβρίου 11. Ἐγένετο πλημύρα μεγάλη ἀλλὰ χωρὶς μεγάλας ζημίας ὡς ἡ τοῦ 1715.

1821 Σεβρίου 18. Ἐγένετο πλημύρα πολλῶ ἰσχυροτέρα τῶν πρώτων. Ἐγένετο συρροὴ ὑδάτων εἰς τὸν Λάκκον τοῦ Ἀγίου Παύλου ὥστε ἐξηφάνισε τὰ ἐν αὐτῷ καλλιεργήσιμα μέρη. Τοῦτ' αὐτὸ ἐγένετο καὶ εἰς τὸν ἡμέτερον Λάκκον, (Διονυσίου) ὥστε ἀμέσως παρέσυρεν ἐν ὄρα νυκτὸς τὸν ὑδρόμυλον τῆς Ἱ. ἡμῶν Μονῆς καὶ τὸν ἐν αὐτῷ μοναχὸν μυλωθρόν, τὸν κῆπον καὶ τὸν ἐν αὐτῷ κοιμώμενον κηπουρόν. Οἱ δύο ἄνθρωποι οὐχ' εὐρέθησαν. Ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὸν τόσον ἐκτεταμένον κῆπον οὐτε ἶχνος ἔμεινε, εἰσελθὼν δέ τὸ ὑπερεκχειλῆσαν ἕδωρ εἰς τὴν ἐν τῷ ἄρσανᾷ ἀποθήκην τοῦ σίτου καὶ διατρήσαν αὐτὴν συγκατέφερεν εἰς τὴν θάλασσαν ὀκτακόσια (800) μουντζούρια σίτον (τεσσαράκοντα χιλιάδας ὀκάδας, ἐξηφάνισεν τὸν ἐν τῷ λάκκῳ πλησίον τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ξενῶνα καὶ τὸ πλησίον αὐτοῦ φρέαρ ὁμοίως ἐξηφάνισεν.

Διὰ τὴν πλημύραν αὐτὴν ὑπάρχει ἐν συνεχείᾳ καὶ ἕτερα σημειώσεις μὲ τὴν ἀκόλουθον σημείωσιν «καὶ ὅλα αὐτὰ ἔγιναν ἐξ ἁμαρτιῶν ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ Στεφάνου ἱερομονάχου καὶ Καθηγουμένου του Ἱ. τοῦτου Κοινοβίου καὶ νὰ μὲ συγχωρεῖτε ὅσοι τὰ διαβάσετε. Ἔγινε καὶ εἰς ὄλον τὸ ὄρος μεγάλη ζημία καὶ εἰς τὴν Ἀγίαν Ἄνναν ἐπῆρε καλύβας καὶ ἀνθρώπους· ἐπειδὴ τὰ ἐσήκωνε τουλοῦμπες ἀπὸ τὴν θάλασσα καὶ ταῖς ἐπύργεν εἰς τὴν γῆν καὶ ἐκεῖ ὅπου ἔπειταν ἐξεπάτωναν δένδρα, πέτρες, γωμάτα καὶ τὰ ἔκαμναν γῆς μαδιάμ.

ἔχοντα δύο. Ἦτο διακεκρυμμένος ἀνὴρ καὶ ὅταν οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἄθω κατήγγειλαν τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον εἰς τὸν αὐτοκράτορα ὡς καταλύσαντα διὰ τῶν μεγάλων ἔργων τοὺς ἀρχαίους τύπους τοῦ ὄρους, αὐτὸν ἐξέλεξαν καὶ ἀπέστειλαν ὡς ἀντιπρόσωπόν των εἰς τὸ Βυζάντιον, διότι φαίνεται ἦτο ἀσκητικὸς καὶ αὐστηρὸς τηρητὴς τῶν ἀρχαιοτέρων παραδόσεων καὶ ἀπεδοκίμαζε τὴν μεγαλοπράγμονα δρᾶσιν τοῦ Ἀθανασίου.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Β' Παύλου συνεστήθη ἡ μονὴ τῶν Βουλευτηρίων ἀνεξάρτητος, ὅπως καὶ ὄλαι αἱ ἄλλαι μοναὶ τοῦ Ἄθω μὲ τὴν ὑποχρέωσιν, ἐὰν ποτὲ ἡ μονὴ αὕτη εὐρεθῆ ἄνευ διαδόχου ἐκ τῆς αὐτῆς κουρᾶς καὶ τῆς μονῆς, ν' ἀποδίδηται ἀναργύρως εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ξηροποτάμου κατὰ τὴν ἔγγραφον καὶ ἐνυπόγραφον ὁμολογίαν τοῦ ἡγουμένου τῶν Βουλευτηρίων Εὐστρατίου, τὴν τὴν ὁποίαν προσυπέγραψε καὶ ὁ μοναχὸς Ξενοφῶν, ἡγούμενος τῆς μονῆς Ἁγίου Γεωργίου τῷ 1010.

Ὀλίγον βραδύτερον φέρεται ὁ Παῦλος Ξηροποταμίτης καταγγέλλων εἰς τὴν Σύναξιν τὸν ἡγούμενον τῶν Βουλευτηρίων Ἀθανάσιον ὅτι ἀδικεῖ αὐτὸν καὶ καταπατεῖ τὸ ἔδαφος τῆς μονῆς του καὶ ἡ Σύναξις τὸν δικαιοῖ καὶ καθορίζονται τὰ ὅρια τῶν δύο μονῶν ὡς ἐξῆς: «Καθὼς ἀπέρχεται ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ ἀνέρχεται διὰ τοῦ τροχάλου τοῦ ἀνά μέσον τῶν ἀμπελώνων ἀμφοτέρων, ὡς εἰς τὰ πλάγη καὶ ἀνέρχεται εἰς τὸν πρίνον τὸν ἰστάμενον εἰς τὰ αὐτὰ πλάγη καὶ διέρχεται ἰσότητι εἰς τὴν ἄσπρην πέτραν τὴν ῥιζιμαίαν τὴν ἰσταμένην εἰς τὸν ἀπόστροφον τῆς φυτείας τῆς καμωθείσης ἀμπέλου παραλόγως ὑπὸ τοῦ κυρ Ἀθανασίου, ἐξ ἧς καὶ κλήματα ἀνεσπάσαμεν καὶ πέτρας ἄσπρας ἐστήσαμεν εἰς τύπον συνόρων καὶ ἀπ' αὐτῶν τῶν συνόρων ἀνέρχεται εἰς τὴν ἀγριελαίαν καὶ ἀποδίδει εἰς τὰς τέσσαρας πέτρας τὰς ριζιμαίας, τὰς πλησίον ἀλλήλους πρὸς τὸ ὄρος καὶ ἀπεδόθη ἐκάστω τὸ ἀρμόζον αὐτῷ μέρος, ὅστις οὖν ἀπὸ τοῦ νῦν φοραθεῖη, πρὸς μάχην καὶ ἀνατροπὴν, χωρίσαι τὰ παρ' ἡμῶν εὐρεθέντα καὶ ὀρισθέντα, ἐν πρώτοις ἐχέτω τὴν ἀρὰν τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ εἶθ' οὗτος μὴ ἀκουέσθω παρ' ἡμῶν μηδενὸς κριτηρίου, ἀλλὰ πιπτέτω καὶ ἐκ τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ καὶ προκυρούσθω πρὸς τὸ ἐμμένοντι μέρος, ἀλλὰ καὶ τὸ δικαίωμα ὅπερ λέγει ἔχειν ὁ κυρ Ἀθανάσιος μοναχὸς μὴ ἀκουέσθω ἀπὸ τοῦ ἐν τὸ σύνολον, ἀλλ' εἶναι αὐτὸ ἄκυρον καὶ ἀβέβαιον, διὰ τοῦτο ἄλλο καὶ τὸ παρὸν ὑπόμνημα ἐξετέθη γράμμα, γραφὲν δι' ἐμοῦ

Γεωργίου ἡγουμένου τῆς τοῦ κυρ Φιλοθέου ἐν ἔτει 1016». Νικηφόρος μοναχὸς ὁ Πρῶτος τοῦ Ὁρους καὶ λοιποὶ ἡγούμενοι...

Ὁ Παῦλος οὗτος ὁ Ξηροποταμίτης παρουσιάζεται ὑπογεγραμμένος ὡς ἡγούμενος εἰς ἔγγραφα τῆς Λαύρας περὶ τῆς θέσεως Πλατέως καὶ τῆς μονῆς Μονοξυλίτου τῶν ἐτῶν 991, 993, 999, εἰς ἕτερον δὲ ἔγγραφον τῆς Συνάξεως τοῦ 1016 παρουσιάζεται δρῶν ἔτι.

Ὁ Παῦλος οὗτος προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Βουλγαρίας Πέτρου, ὅστις βραδύτερον ὑπὸ τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἐτάχθη μεταξὺ τῶν ἀγίων αὐτῆς, πρὸς ἐκχριστιανισμόν τοῦ λαοῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, νυμφευθέντος τὴν ἔγγονήν τοῦ Ρωμανοῦ Λεκαπνοῦ Μαρίαν, τὴν μετονομασθεῖσαν Εἰρήνην, τῷ 927. Λέγεται ἐπίσης ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ μοναχὸς ὁ ἀποσταλεὶς εἰς Βουλγαρίαν ὑπὸ Ρωμανοῦ τοῦ Λεκαπνοῦ, ὑπὸ τὴν πρόφασιν μὲν ἑξαγορᾶς αἰχμαλώτων τινων, μετὰ τριετίαν ἀπὸ τοῦ γάμου τοῦ ἀνωτέρω βασιλέως Πέτρου μετὰ τῆς Εἰρήνης, ἀλλὰ κυρίως ὅπως ἀπαγάγη ἐκ τοῦ μοναστηρίου τὸν Ἰωάννην ἀδελφὸν τοῦ Πέτρου, τὸν ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἐγκλείσει ὡς συνομήτην καὶ ὁ ὁποῖος Παῦλος ἐκτελέσας ἐπιτυχῶς τὴν ἀποστολήν του παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν ὠδήγησε πρὸ τοῦ Ρωμανοῦ καὶ τὸν ὁποῖον ὑπεδέχθη μὲ πολλὰς τιμὰς, διότι ἐσκόπει νὰ τὸν ἔχη ὡς σύμμαχον κατὰ τοῦ Πέτρου πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε ἀφορμὴν νὰ δυσπιστῇ.

Μετὰ τὰς καταγγελίας τῶν μοναχῶν τοῦ Ὁρους διὰ τοῦ Παύλου Ξηροποταμίτου καὶ τοῦ πρώτου τοῦ Ὁρους Ἀθανασίου μοναχοῦ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Ἰωάννην Τσιμισκῆν, ἐγεννήθη ζήτημα ὀργανώσεως τοῦ μοναχικοῦ βίου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ θεσμίων τοῦ μοναχισμοῦ καὶ κατ' αἴτησιν αὐτῶν ὁ Τσιμισκῆς ἀποδεχθεὶς ταύτην εὐμενῶς ἔπεμψεν εἰς Ἀθῶν τὸν ἡγούμενον τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει μονῆς τοῦ Στουδίτου Εὐθύμιον μοναχόν, ὅστις ἐλθὼν ἐνταῦθα καὶ συγκαλέσας εἰς τὸν ἐν Καρυαῖς Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Πρωτάτου τοὺς ἡγούμενους τοῦ Ὁρους συνέταξε μετ' αὐτῶν τὸ Α' τυπικὸν κατὰ τὸ ἔτος 972, λαβὼν τὸ ὄνομα «τράγος» ὡς γραφὸν ἐπὶ τραγίου δέρματος καὶ τὸ ὁποῖον σώζεται εἰς πολὺ καλὴν κατάστασιν φυλασσόμενον ἐντὸς κυβωτίου ἐσφραγισμένου ὑπὸ τῶν σφραγίδων καὶ τῶν 20 Ἱερῶν Μονῶν εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς Ἱερᾶς Κοινοῦτητος.

Κατὰ τὸ τυπικὸν τοῦτο εἰς τὰς συνάξεις ἔπρεπε τοῦ λοιποῦ

νά προπορεύωνται ὅλων τῶν ἄλλων ἡγουμένων ὁ πρῶτος τοῦ Ὄρους μετὰ τριῶν ὑπουργῶν (συμβούλων), ὁ Ἀθανάσιος τῆς Λαύρας μετὰ δύο καὶ ὁ πρεσβύτερος Παῦλος μεθ' ἑνός, οἱ δὲ λοιποὶ ἄνευ ὑπουργῶν, διότι φαίνεται οὗτοι ἐθεωρήθησαν οἱ δημιουργοῦντες τὰς ἀταξίας καὶ τὰς φιλονεικίας. Πάντως ὁ Εὐθύμιος εἰρήνευσε τοὺς μοναχοὺς τοῦ Ἀθῶ μετὰ τὸν Ἀθανάσιον καὶ ὅλας τὰς διαφορὰς ἐτακτοποίησε, βάσει τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων.

Τὸ τυπικὸν αὐτὸ ὑπέγραψαν 56 ἡγούμενοι ἀναφέροντες μόνον τὰ ὀνόματα αὐτῶν χωρὶς νὰ προσθέσουν καὶ τὰ τῶν μονῶν των καὶ ἐπεκύρωσεν αὐτὸ καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης Τσιμισκῆς.

Μετὰ τὴν ὁσίαν κοίμησιν τοῦ μάκαρος τούτου Παύλου, γενομένην ἐν ἔτει 1017, ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸν Συναξαριστὴν καὶ τὰ παλαιὰ μηναιὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1843, ἀνέλαβεν ἡγούμενος τῆς Μονῆς ὁ μοναχὸς Ἀντώνιος, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ὁποίου ἐδημιουργήθησαν προστριβαὶ μετὰ τὸν ἡγούμενον τῶν Βουλευτηρίων διὰ τὰ ὄρια τῶν δύο Μονῶν. Ὁ Ἀντώνιος ἀνεφέρθη εἰς τὴν Σύναξιν τῶν Γερόντων, ἥτις ἀπεδοκίμασε τὰς ἐνεργείας τῆς μονῆς Βουλευτηρίων καὶ ἐξεδόθη τὸ κατωτέρω ἀσφαλιστήριον ἔγγραφον καὶ ἐδόθη εἰς τὸν ἡγούμενον Ἀντώνιον τῆς ἀδικουμένης Μονῆς. Τοῦτο ἔχει ὡς ἐξῆς :

«Ἐπειδὴ τὰ παρὰ τῶν πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡγουμένων συμφωνηθέντα καὶ στοιχειωθέντα, δίκαιόν ἐστιν ἀμετάτρεπτα διατηρεῖσθαι καὶ ἀναλλοίωτα. Θέλω καὶ βούλομαι καὶ γὰρ ὁ ταπεινὸς Ἀθανάσιος καὶ τῆς Λαύρας προεστώς, ἅμα τῇ ἀδελφότητι, τὸν καταφυτευθέντα ἐν τῇ τοῦ Μητροφάνους τοποθεσίᾳ ἀμπελῶνα παρὰ τοῦ μακαρίτου κυρ Παύλου τοῦ Ξηροποταμίτου καὶ τῶν ἐκεῖσε ἀδελφῶν ἀρεσκείᾳ καὶ κρίσει τῶν τε τοῦ Ὄρους Γερόντων καὶ τοῦ ἀπερχομένου καὶ ἡμετέρου κύρ Εὐστρατίου, δεσπόμενοι παρὰ τε σοῦ τοῦ κυρίου Ἀντωνίου καὶ καθηγουμένου τῆς εἰρημένης μονῆς καὶ τῶν σῶν διαδόχων εἰς τοὺς ἐξῆς ἅπαντας χρόνους, καθὼς διαχωρίζει ὁ τρόχαλος τὰ τε τῶν Βουλευτηρίων καὶ τὰ ἡμέτερα. Ἐὰν δέ τις ποτὲ καιρὸν ἢ χρόνον φωραθῆ ἀνατρέπων τὰ τε παρὰ τῶν ἀγίων πατέρων κεκριμένα καὶ τὰ παρὰ τοῦ μακαρίτου Εὐστρατίου συμφωνηθέντα καὶ τὰ παρ' ἡμῶν εἰσποιηθέντα, μερικῶς ἢ καθ' ὅλου ἀνατρέπων καὶ ἐπιζητῶν εἰς τὴν δεσποτείαν τῆς Λαύρας ἢ τοῖς τῶν πλησιαζόντων Βουλευ-

τηρίων, τὸν τοιοῦτον ἀμπελῶνα ἀκούεσθαι αὐτὸν τὸ παράπαν, ἀλλ' ὡς κρίσεως πατερικῶν παραβάντων ἀπὸ παντὸς ἐκδιώκεσθαι προσώπου καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ Θεοῦ ἐπισπᾶσθαι. Ἐγράφη χειρὶ ἐμοῦ αὐτοῦ Ἀθανασίου καὶ προεστῶτος τῆς Λαύρας καὶ ὑπεγράφη παρὰ τῶν προκριτῶν ἀδελφῶν. μηνὶ Μαρτίῳ Ἰνδικτῶνος ΙΓ' ἔτος ΣΦΛΗ. ἔχει καὶ ὑπογραφὰς τὸ πρωτότυπον ταύτας. † Πέτρος μοναχὸς καὶ οἰκονόμος, † Λαυρέντιος μοναχὸς καὶ πρεσβύτερος, † Ματθαῖος μοναχὸς καὶ πρεσβύτερος, † Πέτρος μοναχὸς καὶ πρεσβύτερος, † Νικόλαος μοναχὸς καὶ πρεσβύτερος, † Ἡλίας μοναχὸς καὶ πρεσβύτερος, † Ἐφραῖμ μοναχὸς καὶ πρεσβύτερος, † Ἀγάπιος μοναχὸς καὶ διάκονος, † Θεοδόσιος μοναχὸς καὶ παρεκκλησιαάρχης. Τὸ παρὸν ἀντεβλήθη γράμμα καὶ κατὰ πάντα εὐρεθὲν ἐξισάζον τῷ πρωτοτύπῳ ὑπεγράφη παρ' ἐμοῦ † Ὁ Θεσσαλονίκης Ἰσίδωρος.»

Τὸν Ἀντώνιον ἀποθανόντα διεδέχη ὁ μοναχὸς Ἡλίας ὅστις εὐρίσκεται ὑπογεγραμμένος εἰς τὸ Β' τυπικὸν ἐπὶ Κωνσταντίνου Μονομάχου (1046) ὡς ἐξῆς: « Ἡλίας μοναχὸς ἡγούμενος μονῆς Ξηροποτάμου».

Τοῦτον διεδέχθη ὁ μοναχὸς Γεράσιμος, ἀνὴρ σοφὸς καὶ ἐνάρετος ποιμένας τὴν Μονὴν ἐπὶ ὀκταετίαν. Διάδοχον τούτου εὐρίσκομεν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Μακάριον ποιμάναντα τὴν Μονὴν ἐπὶ 23 ἔτη, ὅτε ἀπελθὼν πρὸς Κύριον κατέλιπε διάδοχόν του τὸν σοφὸν Κύριλλον.

Τῷ 1071 εἰς ἀπόφασιν ὀριακῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῶν μονῶν Ἐυλουργοῦ καὶ Σκορπίωνος φέρεται τελευταῖος ὑπογράφων «Μιχαὴλ μοναχὸς ἐκ τοῦ μοναστηρίου κύρ Παύλου». Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν λαμβάνει ἡ Μονὴ τὴν μέχρι σήμερον διατηρηθεῖσαν ὀνομασίαν Ἁγίου Παύλου, πρότερον ὀνομαζομένη Ξηροποτάμου ἐκ τοῦ ἐγγύτατα αὐτῆς μεγάλου χειμάρρου. Ἐκ παραλλήλου ἢ παρὰ τὴν Δάφνην πρότερον ὀνομαζομένη τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου ἢ Ξηροποτάμου λαμβάνει ὀριστικῶς πλέον τὴν δευτέραν ὀνομασίαν τοῦ Ξηροποτάμου. Ὡς ἡγούμενον τῆς μονῆς Ἁγ. Νικηφόρου βλέπομεν εἰς τὸ δεύτερον τυπικὸν μὲ ὑπογραφὴν «Ἰλαρίων μοναχὸς ἡγούμενος τοῦ Ἁγ. Νικηφόρου», εἰς δὲ ὑπόμνημα τῆς μονῆς τοῦ Χάλδου περὶ τοποθεσίας καὶ τῶν ὀρίων αὐτῆς ἐν ἔτει 1082, ὑπογραφὴν «Θεοδώρητος μοναχὸς καὶ ἡγούμενος μονῆς Ἁγ. Νικηφόρου τοῦ Ξηροποτάμου» (Ἀγιορειτικὸν δελτίον χειρογράφων Τεῦχ. Β' σελ. 48 Σπυρ. Λαυριώτου).

Τῷ 1259 ὑφίστατο ἡ Μονὴ ἡμῶν καὶ ἀκτὶς φωτὸς εἶναι χρυσόβουλλον τι ἐν ἀντιγράφῳ χαρτῶν διαστάσεων 1.20 καὶ 0.29 μ., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐφθαρμένον, φέρον ἐρυσθρὰν τὴν ὑπογραφήν, «Μιχαὴλ ἐν Χτῷ τῷ Θεῷ πιστὸς βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ Ρωμίων Δούκας, Ἄγγελος Κομνηνὸς ὁ Παλαιολόγος». Τὸ χρυσόβουλλον τοῦτο ἐπικυρωτικὸν κτήσεων τῆς Μονῆς γράφει αὐτὴν ὀσίου Παύλου καὶ λέγει τιμωμένην εἰς ὄνομα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. «Αἱ πρῶται σειραὶ εἶναι τελείως δυσανάγνωστοι καὶ ἀναγιγνώσκεται ἀπὸ τοῦ ἑξῆς σημείου:

«τοίνυν ἐπεὶ μετὰ τῶν ἄλλων καὶ οἱ κατὰ τὴν σεβασμίαν μου μονὴν τὴν ἀνὰ τὸ ὄρος διακειμένην τῆς Βασιλείας μου ἐπ' ὀνόματι τε τιμωμένην τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τὴν οὕτω πως κεκλημένην τοῦ Ὁσίου Παύλου, ἀνέδραμε πρὸς τὴν Βασιλείαν μου καὶ ἠτήσατο αὐτῇ χρυσόβουλλον τούτοις ἀπολυθῆναι τὰ κατὰ τῆς μονῆς ἐπικυροῦν καὶ ἐδράζον τὸ πρῶτον τε αὐτῆς χρυσόβουλλον τοὺς ὄρους καὶ τὰ λοιπὰ δικαιώματα τούτων, ἠδύκησε τὰ περὶ τούτου καὶ ἡ Βασιλεία μου. Καὶ τὸν παρόντα χρυσόβουλλον λόγον αὐτῇ, ἐπαρέδα τούτοις, δι' οὗ καὶ διορίζεται κατέχειν αὐτοὺς καὶ νέμεσθαι ἀταράχως πάντας ὄρους ἀπερικόπως τοὺς ὀθενδήποτε καὶ ὀπωσδήποτε περιελθόντος αὐτοῖς ὀποιαδήτινα κτήματα καὶ λοιπὰ ἀκίνητὰ τε καὶ κινητὰ τὰ καὶ κατὰ μέρος δηλωθησόμενα καὶ μηδεμίαν ὑφορᾶσθαι δυναστείαν ἢ ἀδικίαν ἀπὸ τινος, ἔχουσι δὲ ταῦτα τούτοις οὕτως: μετόχιον ὁ Ἅγιος Γεώργιος, τὸ ἐπονομαζόμενον τοῦ Κροσόβου μετὰ πάντων τῶν δικαίων καὶ προνομίων αὐτοῦ, ἦγουν χωραφίων, ἀμπελώνων καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ ὕδρομυλίου καὶ ἐργαστηρίου: ἕτερον μετόχιον ὁ Ἅγιος Νικόλαος, τὸ καλούμενον τοῦ Σκουταρᾶ μετὰ πάσης τῆς περιοχῆς καὶ διακρατήσεως καὶ κατοχῆς αὐτοῦ, ἦγουν παροίκων, χωραφίων, ἀμπελίων καὶ τοῦ ὕδρομυλίου καὶ ἐργαστηρίου: ἕτερον μετόχιον τὸ ἐν τῷ Κροσόβῳ Ἅγιοι Ἀνάργυροι μετὰ πάντων τῶν δικαίων καὶ προνομίων αὐτοῦ καὶ παροίκων, χωραφίων, ἀμπελίου καὶ τοῦ ὕδρομυλίου καὶ ἐργαστηρίου πρὸς τοῦ... καὶ αἱ δύο μερίδες τοῦ αὐτοῦ χωρίου τοῦ Κροσόβου ἦτοι τὸ δίμαρον τοῦ τοιούτου χωρίου τὸ κατεχόμενον καὶ νεμόμενον ἄρτι ... παρὰ τὸ μέρος τῆς μονῆς, ἐπιφιλοτιμεῖται δὲ τοῦ .. ἡ Βασιλεία μου διὰ τοῦ παρόντος χρυσοβούλλου λόγου αὐτῆς. καὶ τὴν ἕτεραν τρίτην μερίδα τοῦ αὐτοῦ χωρίου μετὰ πάσης τῆς κατοχῆς αὐ. . καὶ νομῆς -τουτέστιν- παροίκων, ἀμπελίων,

χωραφίων και.....,..... αίων.... ή ..... τὸ ὄλον τοιοῦτον χωρίον ὁ Κρόσοβος κατέχεται ἀπὸ τοῦ νῦν και εἰς τὸ διηνεκὲς παρὰ τὸ μέρος τῆς μονῆς οἶον και ὅσον ὄραται και μηδεμίαν μετουσίαν ἔχειν τῆς ἐν αὐτῷ γῆς..... δαρίων -οὔτε- ἀπὸ τοῦ οὐγριδίου τοῦ καλουμένου τὰ βραστά: ἕτερον μετόχιον τὸ ἐπονομαζόμενον τὸ λαμὸν μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ παρακαθημένων τῶν χωραφίων και τῶν λοιπῶν δικαίων αὐτοῦ και τοῦ ὕδρομυλίου και ἐργαστηρίου: Γῆ ἀρόσιμος ή ἐπονομαζομένη τοῦ μουρσαῖ μοδιῶν οὔσα ὡσεὶ τετρακοσίων δώδεκα: μετόχιον ἕτερον ὁ Ἅγιος Γεώργιος τὸ ἐν τοῖς Στεφανιανοῖς διακείμενον μετὰ πάντων τῶν δικαίων και προνομίων αὐτοῦ, παροίκων δηλαδὴ και ἀμπελώνων, χωραφίων και τοῦ ὕδρομυλίου και ἐργαστηρίου και τῆς ἐκεῖσε τελουμένης ἐτησίας πανηγύρεως τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου: ἕτερον μετόχιον τὸ ἐν τῇ Θεσσαλονίκῃ διακείμενον ἐν τῇ τοποθεσίᾳ, τῇ τῶν ἀσωμάτων μετὰ τῶν δικαίων πάντων και προνομίων αὐτοῦ: Τὸ χωρίον ή Πορταριά μετὰ τῶν ἀνέκαθεν ἀπονενομημένων τούτων δικαίων και προνομίων, παροίκων δηλονότι, ἀμπελώνων, γῆς ἀροσίμου και χειρσαίας και τῶν ἐν αὐτῷ εὐρισκομένων .....λειμμάτων: ὁ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν .....κατζίων προκαθήμενος Βασίλειος ὁ Χαλάθος μετὰ τῶν δύο υἱῶν αὐτοῦ τοῦ Γεωργίου και τοῦ Μαρίου και τῆς αὐτῶν ὑποστάσεως. Ταῦτα πάντα κατέχεσθαι παρὰ τοῦ μέρους τῆς ρηθείσης μονῆς ή Βασιλεία μου εὐδοκεῖ διὰ τοῦ παρόντος Χρυσοβούλλου Λόγου Αὐτῆς, ἀναποσπάστως πάντῃ ἀναφαιρέτως εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Και διατηρεῖ αὐτὰ ἀνώτερα πάσης δημοσιακῆς ἐπηρείας και ἐνοχλήσεως, ἡγουν ἀγγαρείας, παραγγαρείας, ζημίας, ψωμοζημίας ἐπιβολῆς, ... γολογίου, ἀπολύτου ἀπαιτήσεως, μελισσοενομίου, χοιροενομίου. Και πάσης ἄλλης ἐπηρείας και συζητήσεως νοῦ τε .....Και εἰς τὸ μετέπειτα ἐπινοηθησομένης ἀνευ μέντοι τῶν ..... δηλαδὴ τῆς τοῦ θησαυροῦ εὐρέσεως και τῆς ..... ὥστε τοιοῦτων ἀποσκεδάννυσθαι ὀφειλόντων παρὰ .οὔ ..... τοῦ δημοσίου.

Ὅθεν .....εἰ τις ἀδεῖα ... (πέντε σειραὶ δυσανάγνωστοι) .....τούτῳ ἐγεγόνει οὐ μέλει δηλαδὴ και εἰς τὸν αἰῶνα. ὁ παρὼν χρυσόβουλλος Λόγος τῆς Βασιλείας μου και ἐπεδόθη αὐ... εἰς ἀσφάλειαν .....ἀπολυθεὶς κατὰ μῆνα Ἰούνιον τῆς τρεχούσης δευτέρας ἰνδικτιῶνος τοῦ ἑξακισχιλιοστοῦ ἑπτακοσιοστοῦ ἑβδόμου ἔτους (6707) ἐνῶ και τὸ ἡμέτερον εὐσεβὲς και θεοπρόβλητον ὑπεσημῆματο Κράτος.

«Μιχαὴλ ἐν Χτῷ τῷ Θεῷ πιστὸς Βασιλεὺς και αὐτοκράτωρ ρωμαίων δούκας Ἄγγελος Κομνηνὸς ὁ Παλαιολόγος».

Οὕτως ἰδρυθεῖσα και λαβοῦσα τὴν ἀρχὴν ή Ἱερά ἡμῶν Μονὴ τοῦ Ἁγίου Παύλου, συνεχίζει τὴν ὑπαρξιν και τὸν βίον αὐτῆς παραλλήλως μετὰ τὰς ἄλλας Ἱεράς Μονὰς τοῦ Ἁγίου Ὄρους

μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ ΙΔ' αἰῶνος, χωρὶς νὰ ὑπάρχουν περισσό-
τερα στοιχεῖα.

Κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοὺς ἔχομεν τὰς ἐπιδρομὰς τῶν δου-
λεμπόρων τεράτων τῆς Δύσεως Καταλανῶν καὶ Ἀραγωνίων,
οἵτινες, ὡς ἔσημειώσαμεν καὶ ἄλλοτε, μετὰ τὰς ἀρπαγὰς καὶ λεηλα-
σίας, ἰδίως τὴν σφαγὴν πάντων τῶν ἰθαγενῶν ἀνδρῶν τῆς
Καλλιπόλεως, τὸν ἀνασκολοπισμὸν τῶν παιδίων καὶ
τὸν βιασμὸν τῶν γυναικῶν, μετέβησαν καὶ ἐγκατεστάθησαν ἐν
Κασσάνδρᾳ, ὅπου, ὡς ἀναφέρει ἀναιδῶς ὁ ἐπιμελητὴς τοῦ Κα-
ταλανικοῦ στρατοῦ Ραϋμόνδος Μοντάνερος, διασκεδάζων εἰς βάρ-
ρος τῶν Κασσανδρινῶν, διότι μὴ σπείροντες οὐδὲ θερίζοντες ἢ
καλλιεργοῦντες εἶχον οἶνον καὶ σῖτον ὅσον ἤθελον, ὄντες πλού-
σιοι καὶ κατευχαριστημένοι.

Ἐκ τῆς Κασσάνδρας ἐπέδραμον κατὰ τοῦ Ἁγίου Ὀρους,
ὅτε ἐξετυλίθη ἡ φρικωδέστερα τραγωδία ἐν αὐτῷ, ὡς ἀναφέρει
ἐπιστολὴ τοῦ Θεοδούλου Μαγίστρου. Οἱ μοναχοὶ ἐσφάζοντο ὡς
πρόβατα, τὰ μοναστήρια ἐγκατελείφθησαν ἔρημα ὅσα δὲν κατη-
δαφίσθησαν καὶ ἐκ τῶν τριακοσίων τοιούτων τοῦ ΙΓ' αἰῶνος
ἐλάχιστα διεσώθησαν ἢ μᾶλλον τὰ ὀλίγα ἀναφανέντα ἠνωρθώ-
θησαν βραδύτερον, ὥστε κατὰ τὸ τέλος τοῦ ΙΔ' αἰῶνος μόνον 25
ἐξ αὐτῶν εὐρίσκομεν. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν περίοδον οἱ ἀνωτέρω
πειραταὶ τῆς ἰδίας καὶ σήμερον Δύσεως διέλυσαν καὶ τὴν Ἱερὰν
ἡμῶν Μοῆν, ἣτις ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς, ἀσφαλῶς θὰ ὑπέστη
ἐκ τῶν πρώτων τὴν λεηλασίαν καὶ καταστροφὴν.

Διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὀρους πα-
ραθέτομεν ἐκ δευτέρου περικοπὴν ὁμολογίας ἐνὸς Δυτικοῦ τοῦ
Μαλμαράϋερ ὅστις λέγει: «....ὅταν τις λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰ ἄπειρα
δεινά, ὅσα ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας καὶ ἥμισυ, ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τῶν
Λατίνων μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦ Μωάμεθ τοῦ Β' ἀλώσεως τῆς
Κωνσταντινουπόλεως, ἐπῆλθον ἐφ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, εὐκό-
λως ἐξηγεῖται ἡ καταστροφὴ τῶν μοναστηρίων τοῦ Ἁγίου
Ὀρους. Ναί, ἡμεῖς οἱ δυτικοί, δὲν ἀκούομεν εὐχαρίστως ὅταν
τις λαλῇ περὶ τοῦ φανατισμοῦ, περὶ τῆς βαρβάρου ἀμαθείας
περὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα, καὶ τέλος περὶ τῆς μωρᾶς
ἐνεργείας καὶ συμπεριφορᾶς τῶν προγόνων ἡμῶν ἐν τῇ Ἀνατο-
λῇ. Ἄν ὅμως εἰσέτι ὑπῆρχον ἐν τοῖς Ἰσπανικοῖς καὶ Σικελικοῖς
ἀρχείοις, τὰ ὀλοσχερῆ χρονικά καὶ ἡμερολόγια τῆς μεγάλης τῶν
τυχοδιωκτῶν Καταλανικῆς Ἐταιρείας, ἣτις ὡς καλῶς ὀργανωμέ-
νη ληστρική συμμορία μετὰ σφραγίδων καὶ ἀρχῶν κατ' ἀρχὰς
μὲν περὶ τὸν Ἑλλησποντον, εἶτα ἐπὶ τῆς χερσονήσου Κασσάνδρας
ἐγγὺς τοῦ Ἁγίου Ὀρους, ὀλόκληρα ἔτη τὰ αἰσχίστα διεπράξαντο,
ἠδύνατό τις νὰ μάθῃ τίς ἐνέπρησε τὸ Μοναστήριον τοῦ Ξηροπο-
ταίου καὶ τίς διήρπασε καὶ κατηρήμωσε τὴν ρωμαντικὴν τοῦ
Κουτλουμούση περιοχὴν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΦΙΛΟΘΕΟΥ

Ἡ Ἱερά Μονή τοῦ Φιλοθέου εὐρίσκεται ἐπὶ κοιλάδος καταφύτου ἐκ διαφόρων δένδρων ἐπὶ τῆς Βορείου πλευρᾶς τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἡμίσειαν περίπου ὥραν ἀπέχουσαν τῆς θαλάσσης. Τὸ περιβάλλον αὐτῆς εἶναι ἐκ τῶν ὠραιοτέρων τοῦ Ἁγίου Ὄρους ὅπως καὶ τῶν Ἱ. Μονῶν Καρακάλλου καὶ Μεγ. Λαύρας. Διοικεῖται ἰδιορρῦθμως ἀριθμοῦσα δύναμιν 30 μοναχῶν ἔναντι 40 προπολεμικῶς καὶ 50 πρὸ ἐξηκονταετίας. Ἐχει δάσος ἀξιόλογον οὐχὶ μέγα εἰς ἕκτασιν, ἀλλὰ πυκνότατον ἐκ καστανεῶν, ὄξυῶν καὶ ἑλατῶν μὴ ὑποστὰν οὐδεμίαν ζημίαν ἐκ τῶν πρὸ 12ετίας μεγάλων πυρκαϊῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Τὸ δάσος αὐτῆς συνορεύει μὲ τὰ δάση τῶν Ἱ. Μονῶν Ἰβήρων, Σίμωνος Πέτρας, Γρηγορίου, Ἁγίου Παύλου καὶ Καρακάλλου.

Αὕτη ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἀπὸ ἡσυχαστῆν τινα Φιλόθεον ἀκμάσαντα κατὰ τὸν Θ' αἰῶνα, ὅστις φέρεται καὶ κτήτωρ αὐτῆς. Κτήτορες ἀναφέρονται καὶ ἄλλοι δύο οἱ Ἀρσένιος καὶ Διονύσιος.

Ἐπίσης κτήτωρ τῆς Μονῆς ὑπῆρξε καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Νικηφόρος ὁ Βοτανειάτης (1078-1081) ὅστις ἀνεκαίνισε τὴν Μονὴν καὶ ἀνήγειρε νέας οἰκοδομάς, ἀφιερῶσας πολλὰ κειμήλια μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ μέγα τεμάχιον Τιμίου Ξύλου.

Ἐπὲρ τῆς Μονῆς ἐμερίμνησαν καὶ οἱ αὐτοκράτορες Ἀνδρόνικος Β' ὁ Παλαιολόγος, Ἀνδρόνικος Γ' καὶ Ἰωάννης Α', ὡς καὶ ὁ κρᾶλης τῆς Σερβίας Στέφανος Δ' ὁ Ἰσχυρός.

Ἐπὶ ἡμερῶν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τῆς Λαύρας, ἡ Μονὴ τοῦ Φιλοθέου ὑφίστατο, ἰδίως κατὰ τὸ ἔτος 992, ὡς σημειοῦται εἰς κώδικα τῆς Λαύρας περὶ τῶν μονῶν Κάσπακος καὶ Ἀτζιπάνου. ὀνομαζομένη Φτέρη ἢ Φιλοθέου. Εἰς ἓν ἐγκλητικὸν γράμμα Παύλου Ξηροποταμίτου (B) ἀναφέρεται ὡς κτήτωρ τῆς Μονῆς ὁ ἡγούμενος αὐτῆς Γεώργιος, ὅστις τῷ 1016 ἦτο καὶ ὁ γραφεὺς τοῦ γραμματος αὐτοῦ. Κατὰ δὲ τὸ 1046 εὐρίσκεται κατέχουσα τὴν 13ην σειρὰν ἐκ τῶν τότε 25 Μονῶν τῶν σημειουμένων εἰς τὸ Β' τυπικὸν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὡς καὶ εἰς ἕτερον ἔγγραφον παλαιότερον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπωλήθη εἰς τὴν Λαύραν τὸ μοναστήριον τοῦ Ἀτζιπάνου.

Βραδύτερον (1492) ὁ βασιλεὺς Καχετίου τῆς Γεωργίας Λε-

όντιος καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος ἀνεκαίνισαν τὴν Μονὴν ἰδρῦσαντες καὶ μεγάλην τράπεζαν.

Βραδύτερον ἐβοήθησαν τὴν Μονὴν ὁ τσάρος τῆς Ρωσίας Θεοδώροβιτς (1641) καὶ ὁ ἡγεμὼν τῆς Βλαχίας Ἰωάννης Γρηγόριος Γκίκας (1734).

Τῷ 1746 ἀνοικοδομήθη νέος ναὸς εἰς μνήμην τοῦ Ἐὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐπὶ τῶν θεμελίων τοῦ καταπεσόντος παλαίου τοιούτου. Αἱ τοιχογραφίαι μετρίας τέχνης ἐγένοντο κατὰ τὰ ἔτη 1752 καὶ 1776.

Τὸν ναὸν στολίζει μία λαμπρὰ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου «γλυκοφιλοῦσα» γοητευτικὴ καὶ ἀρίστης βυζαντινῆς τέχνης τοποθετημένη εἰς τὸ ἀριστερὸν μαρμάρινον εἰκονοστάσιον. Τὸ μῆκος αὐτῆς εἶναι 1.26 καὶ πλάτος 0.87, ἥτις κατὰ τὴν παράδοσιν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς εἰκονομαχίας (726-840) ὑπὸ εὐσεβοῦς ἐπιφανοῦς κυρίας καὶ εὐρέθη εἰς τὴν παραλίαν τῆς Μονῆς ἔνθα ὑπάρχει τὸ ἀγίασμα. Ἐν ἔτει 1840 κατεσκευάσθη εἰς Ρωσίαν καλλιτεχνικὸν ἀργυροῦν ἐπένδυμα τὸ ὁποῖον ὅμως ἐμποδίζει τὸν ἐπισκέπτην νὰ θαυμάσῃ αὐτήν.

Μεταξὺ τῶν ἀγίων λειψάνων τῆς Μονῆς εἶναι ἡ δεξιὰ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τεμάχια τῶν ὁσ. Λουκά, Ἁγ. Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου, Ἁγ. Χαράλαμπους, Ἁγ. Μεγαλομάρτυρος Παρασκευῆς, Ἁγ. Μαρίνης, Ἁγ. Παντελεήμονος κ. ἄ. ὡς καὶ τεμάχιον Τιμίου Ξύλου εὐρισκόμενον ἐντὸς ἐπιχρῦσου ἐπενδύματος μὲ ἐπιγραφὴν «Στέφανος ἐν Κυρίῳ τῷ Θεῷ πιστὸς Βασιλεὺς αὐτοκράτωρ Σερβίας, Ρωμανίας ἀφιέρωσε τὸ Τίμιον Ξύλον τοῦ Σταυροῦ εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Φιλοθέου τὸ εἰς Ἁγιὸν Ὄρος τοῦ Ἁθῶ. Ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ 1347 καὶ Θεῷ Δόξα».

Τὸ μεσονύκτιον τῆς 26ης Σεπτεμβρίου 1871 ὀλόκληρος ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Φιλοθέου ἐγένετο παρανάλωμα τοῦ πυρός, διασωθέντων μόνον τοῦ καθολικοῦ ναοῦ καὶ τῆς βιβλιοθήκης. Ἀμέσως ὅμως ἤρχισεν ἡ ἀνοικοδόμησις τῆς νέας Μονῆς δι' ἐξόδων τῆς ἰδίας καὶ διαφόρων συνδρομῶν.

Ἡ βιβλιοθήκη περιέχει 54 περγαμηνοὺς κώδικας ΙΑ'-ΙΔ' αἰῶνος, 2 εἰλητάρια περγαμηνὰ τῆς λειτουργίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ 193 κώδ. χαρτῶους. Παλαιὰ δὲ ἔγγραφα τὰ ἐξῆς; Χρυσόβουλλον Ἀνδρονίκου Παλαιολόγου II, 1284 διὰ τοῦ ὁποίου ἐδωρήθη εἰς τὴν Μονὴν ἡ δεξιὰ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Ἀνδρονίκου III Παλαιολόγου 1326, Ἰωάννου Παλαιολόγου 1344, Στεφάνου Δουσαν βασιλέως Σερβίας 1346, Ἰωάννου I Παλαιολόγου A 135., Ἰωάννου Γρηγορίου Γκίκα Βοεβόδα Μολδαυίας 1634, τσάρου Μιχαὴλ Θεοδώροβιτς 1641,

Βλάδου Υ βοεβόδα Ρὺγγροβλαχίας..... Ὅμοίως ἔγγραφον τοῦ 1046 πωλήσεως εἰς τὴν Λαύραν τοῦ μονυδρίου Ἀτζιπάνου.

Εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Φιλοθέου ἐμόνασεν ὁ Συμεὼν ὁ ἀνυπόδητος καὶ μονοχίτων, οἱ Ἅγιοι Λομέτιος καὶ Δαμιανός, ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ ἐν Ὀλύμπῳ, ὅστις διετέλεσε καὶ ἡγούμενος τῆς Μονῆς (1500) ἐργασθεὶς δραστηριῶς διὰ τὸν ἐξελληνισμόν αὐτῆς καθιερώσας καὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν εἰς τὰς ἰ. ἀκολουθίας, αἵτινες πρότερον ἀνεγινώσκοντο εἰς τὴν βουλγαρικὴν, διότι ἐπλεόναζον οἱ βούλγαροι ἐν αὐτῇ. Ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου μάλιστα ἠθέλησαν οὗτοι νὰ τὸν φονεύσουν, ἀλλ' ἀνεχώρησε διὰ τὴν περιφέρειαν τῆς Βεροίας καὶ ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὸν Ὀλυμπον ἰδρύσας τὴν καὶ νῦν ὑφισταμένην ὁμώνυμόν του Μονὴν. Ὡσαύτως καὶ ὁ Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ὅστις βραδύτερον ἐκήρυξε τὸ εὐαγγέλιον εἰς Κωνσταντινούπολιν, Ἀκαρνανίαν, Ἰονίους νήσους, Μακεδονίαν, Ἀλβανίαν, Ἡπειρον, τιμηθεὶς μεγάλως καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ τοῦ Τεπελενλῆ· Τελευταῖον μεταβὰς εἰς Βεράτιον διεβλήθη ὑπὸ τῶν ἔβραίων εἰς τὸν Κούρτ Πασσᾶν ὡς ἐξεγείρων τοὺς ὑποδούλους Ἕλληνας ἵνα μεταβαίνουν εἰς τὴν Ρωσίαν καὶ ἀπεκεφαλίσθη ὑπ' αὐτοῦ.

Ἐν αὐτῇ, κατὰ χειρόγραφόν τι, ἐμόνασε καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἁγίου Διονυσίου κτήτορος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Διονυσίου Ἁγ. Ὁρους Θεοδόσιος ἱερομόναχος, ὅστις ὡς ἱερεὺς ἀφίχθη εἰς αὐτὴν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν διαδεχθεὶς καὶ τὸν μετέπειτα ἀποβιώσαντα ἡγούμενον. Μίαν ἡμέραν ὁ Θεοδόσιος ἀσχολούμενος μετ' ἄλλων ἀδελφῶν εἰς τὴν ἀλείαν ἡγματοπίσθη ὑπὸ ἐπιδραμόντων Σαρακηνῶν, οἵτινες μετέφερον αὐτοὺς εἰς Προῦσαν καὶ τοὺς ἐπώλησαν εἰς χριστιανούς. Ἐκ τούτων ἅπαντες ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Μονὴν τῶν ἐκτὸς τοῦ Θεοδοσίου μεταβάντος εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ διορισθέντος ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἰωσήφ Β' (1416-1439) ἡγουμένου εἰς μίαν ἐκεῖ Μονὴν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Μητροπολίτου Τραπεζοῦντος, ὁ Ἀλέξιος Κομνηνὸς ἐζήτησε τὴν χειροτονίαν τοῦ Θεοδοσίου ὡς ἀξίου καὶ ἱκανοῦ διὰ τὴν θέσιν ταύτην, ὡς καὶ ἐγένετο.

Ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Μονῆς καὶ εἰς τὰ διάφορα διακονήματα αὐτῆς ἔχει περὶ τὰ δέκα παρεκκλήσια. Εἰς δὲ τὴν περιφέρειάν της εὐρίσκονται 12 κελλίαι ἐκ τῶν ὁποίων τὰ ἡμίση ρωσικά· Εἰς αὐτὰ πρὸ 30ετίας ἐμόναζον 60 Ῥῶσοι μοναχοί, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγοι ἔμειναν σήμερον, Ἕλληνες δὲ περὶ τοὺς 25. Εἰς Καρυὰς ἔχει μόνον ἐν τὸ ἀντιπροσωπεῖον καὶ αὐτὸ σεσαθρωμένον, γίνεται ὅμως σκέψις ἰδρύσεως ἐτέρου μεγάλου μετὰ μιᾶς σειρᾶς καταστημάτων κάτωθι αὐτοῦ.

Ἡ πρόσοδος τῆς Μονῆς εἶναι τὰ προϊόντα ἐκ τοῦ δάσους αὐτῆς. Ἄλλοτε εἶχε μετόχια εἰς Θάσσον, Κασσάνδραν, Καλαμασίαν, Ἁγ. Μάμαντα, Ὁρμούλιαν Ἀνδριανούπολιν καὶ Ζέμ Χοντασέν τῆς Γεωργίας.

ΑΓΡΥΠΝΙΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΟΡΥΦΗΣ ΤΟΥ ΑΘΩ

6ης Αυγούστου 1910

Ἐφθάσαμεν εἰς τὴν κορυφὴν ὥραν περίπου πρὸ τῆς δύσεως τοῦ Ἡλίου καὶ μετὰ τὸ προσκύνημα εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν διεσκορπίσθημεν καθ' ὀμάδας εἰς τὸ μικρὸν ἐπίπεδον καὶ τὰς παρυφάς. Οἱ νεώτεροι ἠρέσκοντο νὰ ῥίπτουν λίθους εἰς τὴν χαίνουσαν κάτωθεν ἄβυσσον, ἄλλοι παρηκολοῦθον τὸ ἡλιοβασίλευμα καὶ συνεζήτουν, ἂν τοῦτο γίνεται εἰς τὸ Βέρμιον ἢ εἰς τὴν ἀπωτέραν Πίνδον καὶ ἕτεροι ἔψαλλον τροπάρια τῆς αὐριανῆς ἑορτῆς. Ὁ δὲ ἐκ τῶν ἡμετέρων Χρύσανθος Μοναχὸς μουσικόφιλος καὶ ψαλτομανῆς, μὲ τὴν ποντιακὴν πάντοτε προφορὰν του, παρ' ὄλον ὄτι, ὡς ἔλεγεν, «ἐκόπεν ἡ λαλία του» ἐκ τῆς ἀποτόμου καὶ κοπιώδους ἀναβάσεως, ἔψαλλεν ὑψιφώνως καὶ τόσον μελωδικῶς τὸ πρῶτον Ἑωθινὸν «Εἰς τὸ Ὅρος τοῖ μαθηταῖς ἐπειγομένοις», ὥστε περὶ αὐτὸν συνηθροίσθη τὸ πλεῖστον τῶν προσκυνητῶν, λαϊκὸς δέ τις ἐκ τῆς συνοδείας, συμπατριώτης του ἐνθουσιασθεὶς ἐφώναξεν «ἄλλον κέναν Πάτερ, αὐοῖκον λαλίαν εἶξα» (ἀκόμη μίαν φορὰν Πάτερ, τέτοιαν φωνὴν δὲν ξανάκουσα.

Μετὰ τὴν δύσιν ἤρχισεν ἡ Ἀγρυπνία, μὲ τὰ μεγάλα Ἀνοιξαντάρια καὶ Κεκραγάρια, ἀληθῆς μυσταγωγία ψυχῶν θεοφιλῶν. Καὶ μετὰ δίωρον ἐξήλθομεν εἰς τὴν «Λιτὴν», εἰς τὸ ὑπαιθρον ἅπαντες, ψάλλοντες τὸ ὑπέροχον τροπάριον «ὁ φωτὶ Σου ἅπασαν τὴν οἰκουμένην ἀγιάσας, εἰς Ὅρος ὑψηλὸν μετεμορφώθης Ἀγαθὲ κλπ.»

Ἐκεῖ ἐν μέσῳ τῶν ἀναφθεισῶν πυρῶν, εἰς τὴν αἰθρίαν τῆς γαληνιώσεως φύσεως, μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἠκούομεν καὶ τὰ ἕτερα τροπάρια «Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ Ὅρος Κυρίου καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, φωτὶ προσλάβωμεν φῶς καὶ μετάρσιοι γενόμενοι...», μεταρσιούμενοι ψυχικῶς καὶ ἡμεῖς εἰς ὕψος «ἐννοιῶν καθαρῶν» ἰκέται εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ. «ὑπὲρ ἡμῶν καὶ πάσης ψυχῆς χριστιανῶν, θλιβομένης τε καὶ καταπονουμένης ὑπὲρ τοῦ σύμπαντος κόσμου». Καὶ ὅτε ὁ πολὺς λειτουργὸς, ὑψώσας τὰς χεῖράς του καὶ τὴν φωνὴν του παλλομένην ἐκ συγκινήσεως, ἠῦχeto ἐκεῖ εἰς τὸ ἀχανές «Ἐπάκουσον ἡμῶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περὰ τῶν τῆς γῆς καὶ τῶν ἐν θαλάσση μακρὰν καὶ ἴλεως, ἴλεως γενοῦ ἡμῖν Δέσποτα», πάντων τὰ γόνατα ἐκάμφθησαν καὶ εὐρέθη ὀρθία ἐν μέσῳ μόνον ἡ βιβλικὴ μορφή τοῦ ἱεροσυροῦντος Λευίτου.

Μέχρι πρωῆας διήρκεσεν ἡ Παννυχὶς καὶ οὐδενὸς τὸ ὄμμα ἐνύσταξε, παρ' ὄλην τὴν κούρασιν ἐκ τῆς ὀρειβασίας. Ἡ ἐναλλαγὴ τῶν ψαλμῶν τοῦ πολυελαίου μὲ τὰ «Καθίσματα» καὶ τοὺς Κανόνας, ἐπικαίρως διηγουμένων τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ αἱ προτρεπτικοὶ τῶν πρὸς ἡμᾶς «ἐγέρθητι οἱ νωθεῖς» «Στῶμεν εὐλαβῶς ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἡμῶν» καὶ ἕτερα παρόμοια, μᾶς εἶχον διαρκῶς γρηγοροῦντας τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει.

Εἰς τοὺς Αἴνους δέ, ὅτε ἦναψαν οἱ Πολυέλαιοι, τὰ μανουάλια καὶ ἔξωθεν αἱ πυραὶ διὰ τὴν ὀρθρινὴν ψύχραν, «τὸ Ἅγιον Ὅρος φωτὶ ἐσκέπτετο» καὶ συνεβάδιζεν ἡ φωταψία μὲ τὸ γλυκὺ φῶς τῆς ἡμέρας ἐρχόμενον ἡρέμα ἐξ ἀνατολῶν. «Φῶς ἀναλλοίωτον, Λόγε, φωτὸς Πατρὸς ἀγεννήτου, ἐν τῷ φανέντι φωτὶ σου σήμερον ἐν Θαβωρίῳ». Ἐνομίζομεν καὶ ἡμεῖς ὅτι ὅπως ἐκεῖ πέραν εἰς τὸ πέλαγος ἀνεδύετο τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας, οὕτω καὶ ἐν τῷ Ὅρει τῷ Ἁγίῳ μετεμορφοῦτο ἐν μέσῳ ἡμῶν ὁ νοητὸς Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης.

Ἐγένετο ἐπὶ τῷ τέλει μικρὰ διακοπή, ὅπως ἀνανήψωμεν ἐκ τῆς ἀγρυπνίας εἰς τὴν πρωϊνὴν δρόσον καὶ ἀποθανυμάσωμεν τὴν ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνάδυσιν τοῦ Ἥλιου. Ἠκολούθησεν ἔπειτα ἡ Θεία Λειτουργία καὶ αἱ «ραθυμοτόκοι μέριμναι ἐπὶ τῆς γῆς κατελείφθησαν».

Οὔτε ψίθυρος ἠκούετο ψυχῆς ζώσης, ὅλων ἀφωσιωμένων εἰς τὴν Θεῖαν μυσταγωγίαν.

Ἐληξε καὶ τὸ μέγα μυστήριον μὲ τὸν ὕμνον πρὸς τὴν Θεομήτορα. «Ὡ Μήτηρ Παρθένε καὶ Θεοτόκε ἀψευδής», ἀπηλαύσαμεν «Ξενίας Δεσποτικῆς καὶ ἀθανάτου Τραπέζης» διὰ τῆς μεταλήψεως τῶν ἀχράντων μυστηρίων καὶ ἐξερχόμεθα ὅλοι ἐπὶ τῆς ἀγίας κορυφῆς «τὴν θεῖαν ἀλλοίωσιν ἡλλοιωμένοι», ἵνα ἐκεῖ ἄλλη νοσταλγία καταλάβῃ ἡμᾶς ἐκ τῆς πρὸς νότον θεωρίας. «Ὁ Παρνασσός», ἐφώνησεν ὁ ἐνθουσιώδης Βορειοηπειρώτης Διδάσκαλος, τὸ Πήλιον, ἡ Δύρφις, ἡ Ἐλευθέρα Πατρίς. Καὶ ὡς ἀπὸ ἐνστίκτου ὅλοι εἰς παράταξιν καὶ στάσιν προσοχῆς ἤρχισαμεν τὸν ὕμνον πρὸς τὴν ἄλλην ἀγαπητὴν Μητέρα «Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψη τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερὴν» καὶ θερμὸν ἔρρεεν τὸ δάκρυ τῆς καρδιάς μας διὰ τὸ δουλεῦον Γένος, αἱ δὲ ψυχὰι μας ἐπετερύγιζον ὑπεράνω τῆς Ἀκροπόλεως.

Κατήλθομεν εἶτα, σεμνὴ λιτανεία, εἰς τὴν «Παναγίαν» πλήρεις ἱερῶν στοχασμῶν, ἀπηλαύσαμεν καὶ ἐκεῖ «Ξενίας σωματικῆς» εἰς τὸ φιλόξενον αὐτὸ καταφύγιον τῆς Μεγίστης Λαύρας.

Παρήλθεν ἡμῖς σχεδὸν αἰώνας ἔκτοτε, αἱ ἡμέραι ἡμῶν ὡσεὶ σιὰ παράγουσι καὶ οὐ δυνάμεθα ἀτενίσαι κἄν εἰς τὸ ὕψος τῆς Ἁγίας Κορυφῆς, ὅπου ποτὲ ἄλλομένοις ποσὶν ἀνηρχόμεθα. Εἶδομεν ἐν τῷ μεταξὺ ἡμέρας ἀλησιμονήτου Ἐθνικῆς χαρᾶς, ἀντικρύσαμεν ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς τρούλλους ποθεινοτάτου ἱεροῦ τεμένους, ἐστράφη εἶτα ἡ ψυχὴ ἡμῶν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ἐκλάυσαμεν κλαυθμῷ μεγάλῳ τὰς ἐπὶ τὰ Ἐκκλησίας τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Νέοι παιᾶνες ἔπειτα ἐκεῖ εἰς τὴν Ἡρωστόκον Ἠπειρον, καὶ μετὰ, πάλιν θρηγος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὄδυρμος πολὺς. Ἐπιδρομὴ ἀλλοφύλων καὶ ἐμφύλιος πόλεμος «τὰ δεινῶν δεινότερα» κατὰ τὸν χρυσορρήμονα. Ἐν μέσῳ δὲ τούτων πάντων, ἀκλόνητος καὶ ὑπέρκalos ἡ «Ποτνία Μήτηρ» ἡ Ἀθάνατος Ἑλλάς.

(Ἐκ τῆς συλλογῆς «ἀναμνήσεις καὶ νοσταλγίαι Ἁγιορείτου» Καθηγουμένου Γαβριήλ. Α΄ Βραβεῖον διαγωνισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Προεδρείας Νοέμβριος 1957).

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΜΑΘΗΤΟΥ ΑΘΩΝΙΑΔΟΣ

Κατὰ τὴν 6ην τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου, ἑορτὴν τῆς Ζωοδόχου πηγῆς ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μιλητουπόλεως καὶ Σχολάρχης τῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς κ. Ναθαναήλ, τελέσας τὴν Θ. Λειτουργίαν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Βατοπεδίου, ἔχειροτόνησε τὸν ἐκ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς μοναχὸν καὶ μαθητὴν παρὰ τῆ Ἀθωνιάδι Σχολῇ Ἰωακείμ, Ἱεροδιάκονον.

Ὁ μαθητὴς Ἰωακείμ, εἰς ἐκ τῶν καλλιτέρων μαθητῶν τῆς Σχολῆς, εἶναι ὁ πρῶτος ὅστις χειροτονεῖται Ἱεροδιάκονος ἐκ τῶν μαθητῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἔσπευσαν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ εἰς τὸ προσκλητήριον σάλπισμα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, νὰ ἐνταχθοῦν εἰς τὰς μοναχικὰς τάξεις καὶ ἀπὸ τὰ μαθητικὰ ἀκόμη θρανία νὰ θυσιάσουν ὅ,τι προσφιλές καὶ ὠραῖον θὰ τοὺς ἔδιδεν ὁ μάταιος κόσμος μὲ τὴν ἀπατηλὴν λάμπην του, ἢ ὁποία πολλάκις ἀπατᾷ, προτιμήσαντες ἀντ' αὐτοῦ νὰ ἀκολουθήσουν τὸν τραχὺν διὰ τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα δρόμον, φέροντες ἐπ' ὤμων τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ «τὸν ὀνειδισμὸν αὐτοῦ». Τὴν θυσίαν ταύτην καὶ ἡ Ἱερὰ αὐτοῦ Μονὴ ἐκτιμήσασα ὡς καὶ τὰς μέχρι τοῦδε προόδους του ὄχι μόνον εἰς τὰ μαθήματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἦθος, ἀπεφάσισε παρὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του, τὴν εἰς Ἱεροδιάκονον χειροτονίαν του.

Ἡ χειροτονία ἐτελέσθη ἐν μέσῳ συγκινητικωτάτης ἀτμοσφαιρας καὶ ἐν μέσῳ πολλῶν πατέρων καὶ μαθητῶν, οἱ ὅποιοι προσῆλθον ἵνα παρακολουθήσουν αὐτήν. Ἰδιαίτερον δὲ συγκίνησιν ἐπροξένησε τὸ συγκινητικὸν λογύδιον, ποῦ κατὰ τὴν ὥραν τῆς χειροτονίας του ἐξεφώνησε ὁ νεοχειροτονηθεὶς, διὰ τὴν μεσότητά ὑψηλῶν ἔννοιῶν καὶ οὐχὶ κενῶν δουλικῶν ἐκφράσεων, τὰς ὁποίας τελευταίως ἀναγινώσκουμεν εἰς δημοσιευομένας προσφωνήσεις διαφόρων χειροτονομένων ἀνωτέρων κληρικῶν καὶ τὸ ὅποιον ἔχει ὡς ἑξῆς:

Θ ε ο φ ι λ έ σ τ α τ ε,

Σεβαστοὶ Γέροντες, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ λοιποὶ παρευρισκόμενοι.

Ἰστάμενος κατὰ τὴν συγκινητικὴν καὶ ἱστορικὴν ταύτην δι' ἐμὲ στιγμὴν πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ Θεοῦ, ἵνα τὸν τῆς ἱερωσύνης πρῶτον βαθμὸν ἀναλάβω καὶ ἀναλογιζόμενος τὴν μικρότητά μου ἔναντι τοῦ ὕψους αὐτῆς, τὴν ἀδυναμίαν μου ἔναντι τοῦ βάρους αὐτῆς, τὴν ἡλικίαν μου ἔναντι τῶν ὑποχρεώσεών μου, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπικαλεσθῶ τὰς προσευχὰς σας, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ σηκώσω εἰς τοὺς ἀδυνάτους ὤμους μου τὸ βαρὺ φορτίον ποῦ οἰκειοθελῶς ἀναλαμβάνω.

Ἐὰν ἓνας Ἰωάννης Χρυσόστομος, ὁ γίγας αὐτὸς τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀρετῆς, ἱστάμενος διὰ πρώτην φοράν, ὅτε ἔμελλε νὰ δεχθῆ τὸ χάρισμα τῆς ἱερωσύνης πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου, εἰς ἡλικίαν τεσσαράκοντα ἐτῶν, ὠνόμαζε τὸν ἑαυτὸν του μειράκιον, πῶς νὰ ὀνομάσω ἐγὼ ἑμαυτὸν, τὸν τῆ πραγματικότητι μειράκιον;

Ἐὰν πατέρες, οἱ ὅποιοι διὰ τῆς μεγάλης ἀσκήσεώς των, κατὰ τὰς ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν περιπλανήσεις των εἰς τὰ ὄρη καὶ τὰς ἐρήμους καὶ τὰ σπήλαια καὶ τὰς ὅπας τῆς γῆς, ἐὰν πατέρες, λέγω, οἱ ὅποιοι εἶχον κατορθώσει νὰ ὑποτάξουν σῶμα καὶ αἰσθήσεις εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πνεύματος καὶ εὐρισκόμενοι εἰς τὴν γῆν σωματικῶς νὰ περιπολοῦν εἰς τοὺς οὐρανούς πνευματικῶς ἐθεώρουν ἑαυτοὺς ἀναξίους διὰ τὸ ὑψηλὸν τοῦτο ὑπουργημα, φθάνοντες πολλάκις μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἀκρωτηριαζοῦν ἑαυτοὺς, πῶς νὰ ἀποτολμήσω ἐγὼ νὰ προσεγγίσω τῷ Κυρίῳ μου, ὅστις δὲν εἶμαι τίποτε ἄλλο, εἰμὴ γῆ καὶ σποδός;

Ἡ συναίσθησις τῆς μικρότητός μου, τῆς ἀδυναμίας καὶ τῆς ἀσθενείας μου ἔναντι τοῦ ὕψους καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς ἱερωσύνης, μὲ κάνουν νὰ δειλιῶ καί, ἐὰν δὲν ἐβῶν εἰς τὰ ὦτά μου οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου, «ὅτι ἡ δύναμις του ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» καὶ τοῦ μεγάλου τῶν ἐθνῶν ἀποστόλου, ὅστις βοᾷ πρὸς τοὺς Κορινθίους, ὅτι «τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα τοὺς σοφοὺς κατασχύνη, καὶ τὰ ἀσθενῆ, ἵνα κατασχύνη τὰ ἰσχυρά, καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ», ἐὰν, λέγω, δὲν ἐβῶν οἱ λόγοι οὗτοι εἰς τὰ ὦτα μου, θὰ ὑπεχώρουν πρὸ τῆς δειλίας καὶ θὰ ἀπετόλμων νὰ εἰσέλθω εἰς τὰ «ἅγια τῶν ἁγίων», ὅπου καὶ αὐτοὶ οἱ οὐράνιοι ἄγγελοι κύπτουν καὶ καλύπτουν ἀπὸ φόβου καὶ συστολῆν τὸ πρόσωπόν των.

Οἱ λόγοι ὅμως αὐτοὶ ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ πεποίθησις εἰς τὰς προσευχάς σας ἀφ' ἑτέρου, μὲ στηρίζουν, μὲ ἐνισχύουν, μὲ ἐνδυναμώνουν καὶ μοῦ δίδουν τὸ θάρρος νὰ προχωρήσω καὶ νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν ἀγκαθοροδόσπαρτον ὁδὸν τῆς ἱερατικῆς διακονίας, πλήρης αἰσθημάτων φόβου καὶ χαρᾶς. Φόβου μὲν, διὰ τὰς ὑποχρεώσεις καὶ εὐθύναις, τὰς ὁποίας ἀναλαμβάνω, χαρᾶς δὲ διὰ τὴν εἰσοδὸν μου εἰς τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ἤκολούθησαν καὶ διήνυσαν μεγάλοι πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς Οἴκουμένης.

Καὶ ἤδη ἀφοῦ ἐπικαλεσθῶ διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν τὰς προσευχὰς ὄλων ὑμῶν, καθῆκόν μου ἐπιβεβλημένον θεωρῶ, ἵνα καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου, τόσον εἰς τὸν σεβαστὸν μου Γέροντα, ὅστις παιδιόθεν μὲ παρέλαβε καὶ μὲ πνευματικὴν ἀγάπην καὶ νοθεσίαν χρηστὴν μὲ καθωδήγησε διὰ νὰ φθάσω εἰς ταύτην τὴν μεγάλην καὶ ἱστορικὴν δι' ἐμὲ ἡμέραν, ὅσον καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς Γέροντας τῆς ἱερᾶς μου μετανοίας, οἵτινες τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας μου παραβλέψαντες ἠθέλησαν νὰ μὲ περιβάλουν μὲ τὸν τῆς ἱερωσύνης Α' βαθμόν.

Μέγιστον ἐπίσης καθῆκόν μου θεωρῶ νὰ ἐκφράσω καὶ εἰς τὸν Σεβαστὸν μου Σχολάρχην τοὺς κατέχοντας τὴν ψυχὴν μου κατὰ τὴν ἑρὰν ταύτην λόγους εὐχαριστίας, ὅστις μαζί μὲ τὰς προσπαθείαις ἄς καταβάλλει διὰ τὴν μόρφωσίν μου, μὲ χαρὰν ἐδέχθη νὰ μοῦ χαρίσῃ τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης.

Ἄλλ' ὦ πνεῦμα Πανάγιον, Παράκλητε ἀγαθέ, ὁ Πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, εἰς Σὲ στρέφω τὸν λόγον μου καὶ Σὲ παρακαλῶ, ἵνα ἔλθῃς καὶ σκηνώσῃς εἰς ἐμὲ καὶ καθαρίζοντάς με ἀπὸ πάσης κηλίδος μὲ ἐνισχύσῃς εἰς τὴν προκειμένην ὑψηλὴν διακονίαν, ἵνα δυνη-

Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΤΗΣ ΚΑΣΤΑΝΕΑΣ

Εἰς τό ὑπ. ἀριθ. 28 - 29 τοῦ 1952 τεύχος τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ ἐσημειώσαμεν περιληπτικῶς περὶ τῶν ἀνακοινώσεων τοῦ καθηγητοῦ Δασοκομίας τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Χρ. Μουλοπούλου πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας περὶ τοῦ μύκητος *Entotgia parasitica* (Murr) Act A, ὅστις, ὡς λέγει ὁ κ. Μουλόπουλος, θεωρεῖται ὁ καταστρεπτικώτερος ἐξ ὄσων ἐγνώρισεν ὁ ἄνθρωπος μέχρι τοῦδε εἰς τὰ δασικὰ δένδρα.

Ὁ μύκης οὗτος κατέστρεψε τ' ἀπέραντα δάση τῆς Β. Ἀμερικῆς. Εἰς δὲ τὴν Ἰταλία εἰσαχθεὶς μεταπολεμικῶς φέρεται καταστρέφας τὰ 5000 τῶν καστανεῶνων καὶ παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας κατέστη ἀδύνατος ἢ καταπολέμησις του.

Πρὸς παρεμπόδισιν τῆς διαδόσεως τῆς ἀσθενείας ταύτης ἐν Ἑλλάδι συνιστάται ἡ ἐπείγουσα λήψις τῶν κάτωθι μέτρων.

1) Ἀπαγόρευσις τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα φυτῶν καστανεάς ἢ μερῶν αὐτῆς (ξύλου, φλοιοῦ) ἢ καστάνων ἀπὸ τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Β. Ἀμερικῆς καὶ τὴν Ἰταλίαν.

2) Παρακολούθησις τῆς καταστάσεως ὑγείας τῶν δασῶν καστανεάς ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργεῖου Γεωργίας.

θῶ νὰ φανῶ ἀντάξιός τῶν ὑποχρεώσεών μου καὶ τῶν προσδοκιῶν τῶν πατέρων καὶ τῆς ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι, ἠθέλησαν νὰ με τιμήσουν μὲ αὐτὴν διὰ νὰ μὴ γίνῃ αὕτη εἰς ἐμὲ εἰς κρῖμα ἢ εἰς κατάκριμα. Naί, Πανάγιον πνεῦμα, Σὺ ποὺ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύεις καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῖς, ἐνδυνάμωσον τὴν ἀδυναμίαν μου, ἀναπλήρωσον τὰς ἐλλείψεις μου, στάλαξον σταγόνα σοφίας εἰς τὸν ἄσοφον νοῦν μου, διότι οὐδεμία ποτὲ ἀνθρωπίνη δύναμις δύναται νὰ ὑπηρετήσῃ τὸ ὑπόρρημα τοῦτο τῆς ἱερωσύνης χωρὶς τὴν ἰδικὴν σου ἐνίσχυσιν' εἰς αὐτὴν δὲ τὴν ἐνίσχυσιν καὶ ἐγὼ πεποιθῶς, κύπτω τὸν αὐχένα λέγοντας: »Ἴδου ὁ δοῦλός Σου γεννηθῆτω εἰς ἐμὲ τὸ θελημά Σου, Κύριε».

Εἰς τὸ λογύδιον τοῦτο ἀντιπῆντησε μὲ ἐμπνευσμένας πατρικὰς καὶ παραινεικὰς συμβουλὰς ὁ Θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος καὶ Σχολάρχης, κατόπιν τῶν ὁποίων ἀπεπεράτωσε τὴν Χειροτονίαν, ἡ ὁποία θὰ παραμείνῃ ἀνεξίτηλος ἀπὸ τὴν μνήμην ὄσων ἔτυχον νὰ παρευρίσκωνται ἐκεῖ.

Ὁ «Ἅγιος Παῦλος» τοῦ ὁποίου ὁ μαθητῆς Ἰωακείμ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς θερμότερους ἀναγνώστας, τοῦ εὐχεται νὰ φανῇ ἀντάξιός τῶν προσδοκιῶν τῆς Μονῆς του, τῆς Σχολῆς καὶ μάλιστα τοῦ Ἁγίου Ὄρους τοῦ ὁποίου μὲ ἐλπιδοφόρον βλέμμα μιᾶς καλλιτέρας αὔριον προσβλέπει τόσον εἰς αὐτὸν ὅσον καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς μαθητὰς τῆς Σχολῆς.

3) Σύστασις εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας καστανεῶνων, ὅπως ἀναγγέλλουν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας τὴν τυχὸν ἐμφάνισιν ἢ ὑποψίαν ἐμφανίσεως τῆς ἀσθενείας, πρὸς λήψιν συντόνων μέτρων διὰ τὴν διαπίστωσιν καὶ καταπολέμησιν αὐτῆς.

4) Ἐπιμελῆς ἐφαρμογὴ τῶν ἐνδεικνυομένων μέτρων καταπολεμήσεως τῆς ἀσθενείας, ὅπου ἤθελε διαπιστωθῆ ἢ παρουσία τῆς καὶ

5) Ἐπειδὴ δυστυχῶς τὰ μέχρι τοῦδε γνωστὰ μέσα προλήψεως καὶ καταπολεμήσεως τῆς ἀσθενείας δὲν εἶναι τελείως ἀποτελεσματικά, συνιστᾶται ἡ χρησιμοποίησις, κατὰ τὴν ἴδρυσιν νέων καστανεῶνων, εἰδῶν ἢ ποικιλιῶν Ἰαπωνικῶν, αἵτινες εἶναι ἀνθεκτικαὶ εἰς τὴν ἀσθένειαν ταύτην, ὡς λ. χ. τῆς *Castana Molissima*, *Blume* καὶ τῆς *Castana crenata* Brockhausen.

Ἦδη καὶ τὸ ἔγκριτον περιοδικὸν «Ὁ Ἀγροτικὸς Ταχυδρόμος» τοῦ Ἰνστιτούτου Χημείας καὶ Γεωργίας «Νικόλαος Κανελλόπουλος» εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 132/1958 τεῦχος σελ. 46 δημοσιεύει σχετικὸν ἄρθρον τὸ ὁποῖον, διὰ τὴν μεγίστην σπουδαιότητα διὰ τὸν Ἰερὸν ἡμῶν Τόπον, ἀναδημοσιεύομεν ὡς ἔχει :

Ἡ καστανιά, τὸ ὑπέροχο δένδρον, ποῦ στολιᾷ τις σχιστολιθικὲς πλαγιὰς τῶν βουνῶν, μᾶς δίδει τοὺς γευστικοὺς καὶ θρεπτικοὺς καρπούς, τὸ ἀναντικατάστατο ξύλον γιὰ ἔπιπλα καὶ τὴν οἰκοδομικὴ καὶ τόσα ἄλλα προϊόντα, σὲ πολλὰς χώρας τοῦ κόσμου ἄρχισε νὰ ἐξαφανίζεται, λόγῳ μιᾶς τρομερᾶς παρασιτικῆς προσβολῆς, ποῦ κοινῶς ὀνομάζεται «καρκῖνος τῆς καστανέας».

Αἰωνόβια δένδρα ποῦ ἀνεπτύχθησαν βραδύτατα καὶ μὲ ὑπομονὴν καὶ ἔλαβαν τεράστιες διαστάσεις, μέσα σὲ λίγα χρόνια κατανοῦν ἐρείπια καὶ καταφύγιο τῶν λαγῶν, καὶ τῶν ἄλλων μικρῶν ἀγρομιῶν.

Ἡ προσβολὴ ἐκδηλώνεται μὲ κηλίδες χρώματος «σκουριάς», αἱ ὁποῖαι σὲ λίγο καιρὸ παίρνουν χρῶμα μελιτζανι-ἰώδες καὶ περιστοιχίζονται ἀπὸ πολλὰ ἐξογκώματα μεγέθους κεφαλιοῦ καρφίτσας. Ἡ φλούδα τοῦ κορμοῦ καὶ τῶν χονδρῶν μρᾶτσων, σχίζεται, παραμορφώνεται καὶ ἀνοίγει. Σὲ λίγους μῆνες τὸ δένδρον ξηραίνεται. Δοκίμασαν, μὲ τὸ κόψιμο τῶν μολυσμένων μερῶν τοῦ δένδρου, νὰ σταματήσουν τὸ κακό, ἀλλὰ ἡ ἀρρώστεια ἐκδηλώνεται σὲ ἄλλα σημεῖα τοῦ κορμοῦ ἢ τῶν κλαδιῶν.

Κανένα φυτοφάρμακο δὲν στάθηκε ἰκανὸ νὰ καταπολεμήσῃ τὸν ἐπιδρομέα τῆς καστανιάς.

Σὲ τὶ ὀφείλεται αὕτη ἡ συμφορὰ, τὴν ὁποίαν οἱ φυτοπαθολόγοι ὀνομάζουν «*Endothia parasitica*» καὶ οἱ ἀπλοῖκοι ἀνθρώποι «καρκῖνο τῆς καστανιάς» :

Στὴν ἐρώτησι αὕτη δὲν ὑπάρχει ἀκόμα σαφῆς ἀπάντησις.

Τὸ καταστρεπτικὸ καὶ μικροσκοπικὸ αὐτὸ παράσιτο πρωτοεμφανίσθη στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖς τῆς Ἀμερικῆς τὸ 1904 καὶ ἀπὸ τότε προεκάλεσε ἀνυπολόγιστες καταστροφές. Τὸ ἀμερικανικὸ εἶδος καστανιάς, ἡ «*Castana dentata*» σχεδὸν ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ

πρόσωπο τῆς γῆς. Ἐκατομμύρια στρέμματα ἔχουν ξαναφυτευθῆ με ἄλλα δένδρα ἢ μένουν γυμνά. Ὑπεύθυνα διὰ τὴν ταχεῖαν ἐξάπλωσιν τῆς ἀρρώστειας εἶναι τὰ ἔντομα, τὰ πουλιὰ καὶ οἱ ἄνεμοι, γιατί μεταφέρουν κατὰ ἑκατομμύρια τὰ σπόρια τοῦ παρασίτου ἀπὸ τὰ προσβεβλημένα δένδρα, στὰ γερά.

Στὴν γειτονικὴ μας Ἰταλία ὁ καρκίνος τῆς καστανιάς ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του τὸ 1938 στὴν ἐπαρχία τῆς Γένοβας καὶ σήμερα κάνει καταστροφὰς σὲ ὅλες τὶς περιφέρειες τῆς χώρας αὐτῆς, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς Καλαβρίας. Ἡ ἑτήσια παραγωγὴ καστάνων ἀπὸ 650 χιλιάδες τόννους κατέβηκε στοὺς 328 χιλιάδες τόννους. Ἡ καστανιά τοὺς ἔδιδε 308 χιλιάδες κυβικὰ μέτρα ξυλείας καὶ σὲ λίγα χρόνια θὰ χάσουν καὶ τὸ προῖδον αὐτό.

Ἀποτελεσματικὰ μέσα καταπολεμήσεως ἀκόμη δὲν ἔχουν βρεθῆ καὶ μετὰ τὸ θέμα αὐτὸ ἀσχολοῦνται οἱ Φυτοπαθολογικοὶ Σταθμοὶ τῆς Ρώμης καὶ τῆς Φλωρεντίας.

Γιὰ τὴν χώρα ποὺ δὲν ἔχει ἀκόμη μολυνθῆ, τὸ μοναδικὸ μέσο εἶναι ἡ ἀπαγόρευσις εἰσαγωγῆς κάθε εἴδους δενδρυλλίων καὶ ἐμβολίων ἀπὸ τὴν Ἰταλία καὶ ὅσα ἔρχονται νὰ ἀπολυμαίνωνται καὶ νὰ καλλισργοῦνται πρῶτα σὲ περιφέρειες ὅπου δὲν ὑπάρχουν καστανιές. Π.Γ.Π.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι γρήγορα ἢ ἀργὰ θὰ ἐπισκεφθῆ καὶ τὴν χώραν μας καὶ διὰ τοῦτο ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Μονή, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ της νὰ συμμορφωθῆ πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῶν ἐιδικῶν, ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν προμηθείας ποσότητός τινος καστάνων Ἰαπωνικῆς προελεύσεως πρὸς δημιουργίαν νέων καστανεῶνων.

Ἐχομεν τὴν γνώμην ὅτι ἡ Ἱερὰ Κοινότης Ἁγίου Ὁρους θὰ προσέφερε μεγίστην ὑπηρεσίαν εἰς τὸν τόπον καὶ τὴν ἐθνικὴν ἐν γένει οἰκονομίαν, ἐὰν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐνδιαφερθῆ διὰ τὴν προμήθειαν μεγάλης ποσότητος καστάνων Ἰαπωνικῶν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ διευκολυνθοῦν καὶ αἱ ἄλλαι Ἱ. Μοναὶ εἰς τὴν προμήθειαν αὐτῶν καὶ δημιουργίαν νέων καστανεῶνων εἰς τὸ Ἁγιον Ὄρος, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ δένδρον τοῦτο παρουσιάζει τερασίαν ἀνάπτυξιν καὶ περισσότερον ὄλων τῶν περιφερειῶν τοῦ Κράτους.

« Ὅστις δυνηθῆ νὰ ἐννοήσῃ ἀκριβῶς, εἰς τί ἀπολίγει ὄλων τῶν πραγμάτων τὸ τέλος, αὐτὸς ἄλλον διδάσκαλον δὲν χρειάζεται, ἵνα μάθῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἀποφυγὴν τῶν βιωτικῶν πραγμάτων ».

— « Ἐνθυμοῦ τὸν Θεὸν εἰς πᾶσαν περίστασιν, ὅπως καὶ αὐτὸς ἐνθυμηθῆ ὅταν ἐμπέσῃς εἰς πειρασμούς ».

Ἐοσίου Ἰσαὰκ

ΑΠΟ ΟΣΑ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ

«... Ένδιαφερόμενος νά παρακολουθῶ πάντοτε τὴν ἀμέριμνον καὶ ἀγίαν καὶ ὑπερφυσικὴν καὶ ἀγγελιοειδῆ ζωὴν ὑμῶν τῶν κατοίκων τοῦ Ἀγωνίου Ὄρους, μετὰ χαρᾶς πάντοτε λαμβάνω καὶ ἀναγιγνώσκω τὸ ὄραϊον ὑμῶν Περιοδικὸν ὃ «Ἅγιος Παῦλος», τὸ ὁποῖον περιγράφει τὰ τῆς ζωῆς ταύτης. Διὰ τοῦτο καὶ ἀποστέλλω ὑμῖν τὴν μικρὰν μου συνδρομὴν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐξυπηρετουμένου θεαρέστου σκοποῦ.

Εὐχομαι δὲ ὅπως ὁ κατάλογος τῶν ὀνομάτων τῆς οὐρανομιμήτου πολιτείας σας-ἄτινα, ὀνόματα, εἰσὶ γεγραμμένα εἰς τὴν Βίβλον τῆς ζωῆς-ἀντὶ νά μειωθῆ, νά ἀυξηθῆ μᾶλλον πρὸς δόξαν τοῦ Τριαδικοῦ ἡμῶν Θεοῦ καὶ ἔπαινον τῆς ἀληθοῦς ἡμῶν Ὁρθοδόξου θρησκείας, ἣτις καὶ μόνη δύναται ἐφαρμοζομένη κατα τε τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα αὐτῆς- νά σώσῃ ἀσφαλῶς τὴν νῦν καὶ αἰεὶ παραπαίουσαν ἀπὸ τὴν πλάνην τῶν αἱρέσεων καὶ ἀπὸ τὸ σκότος τῆς ἀπιστίας ἀνθρωπότητα καὶ κινδυνεύουσαν τὰ μέγιστα ἀνά πᾶσαν στιγμὴν ἀπὸ τὸ παμφάγον καὶ φρικαλέον πῦρ τῶν πυραύλων, οἵτινες μάτην δὲν ἐφευρέθησαν, ἀλλὰ πρὸς δικαίαν τιμωρίαν τῶν ἀσεβῶν καὶ ἀμετανοήτων ἀμαρτωλῶν. Διότι, ἂν, ὃ μὴ γένοιτο, μειωθῆ ὁ ἀριθμὸς οὗτος τῶν μοναχῶν καὶ λείψῃ τὸ πανέντιμον καὶ πανσέβαστον γένος αὐτῶν πρὸς χαρὰν τῶν ἀσεβῶν καὶ ἀθέων καὶ ἰδίως τῶν ἀντιχριστῶν καὶ καταχθονίων μασόνων, τότε -τὸ κατ' ἐμὲ- τότε θὰ ἐκλείψῃ καὶ ὁ παρῶν κόσμος, ὡς μὴ ἔχων πλέον λόγον ὑπάρξεως, τοῦ προεγνωσμένου ἀριθμοῦ τῶν σεσωσμένων συμπληρωθέντος. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι, ἐκλιπόντων τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ, θὰ συνεκλείψουν καὶ οἱ ἐν τῷ κόσμῳ κλητοί, ὡς ὑπηνίχθη τοῦτο καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν, ὅταν εἶπε τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο λόγιον, ὅτι «...ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα εὐρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;» Τοῦ ἐρωτηματικοῦ σημαίνοντος τὸ μηδαμινὸν ἢ τὸ σπάνιον τῶν πιστῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, (τῆς ὁποίας πολλὰ τὰ γνωρίσματα ἔχει καὶ ἡ ἰδικὴ μας ἐποχὴ) ὁπότε δὲν θὰ δυνηθῆ οὐδεὶς καὶ οὐδὲν νά συγκρατήσῃ τὴν μεγάλην καὶ δικαίαν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, ἣτις μέλλει κατὰ τὰς Ἁγίας Γραφάς- νά ξεσπάσῃ κατὰ τῶν κεφαλῶν τῶν ἐξαχρειωθέντων ἀνεπανορθώτως ἀνθρώπων.

Ἐν τῷ μεταξὺ σεῖς οἱ μοναχοὶ καὶ ἡμεῖς οἱ πιστοὶ μιγάδες ἅς δεηθῶμεν ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ «ἵνα μὴ γένηται ἡ φυγὴ ἡμῶν ἐν ὄρα χειμῶνος, μηδὲ ἐν σαββάτῳ» διότι «ἔσται τότε θλίψις μεγάλη οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν, οὐδ' οὐ μὴ γένηται».

Σήμερον ἡ ἀνθρωπότης εὐρίσκεται ἀκριβῶς εἰς τὴν τραγικὴν περιπτῶσιν ἐκείνην, ἣν εἶδεν ὁ θεατὴς τῶν ἀρρήτων ἀποκαλύψεων Ἰωάννης. Ποίαν; Ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔγειναν «ἵππος λευκός» διὰ τῶν καλῶν ἔργων ὥστε νά καθίσῃ καὶ ἐπ' αὐτῶν ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ἵππου, δηλαδὴ ἐπειδὴ δὲν ἐδέχθησαν νά ἄρχῃ καὶ βασιλεύσῃ ἐπ' αὐτῶν ὁ Ἄρχων τῆς εἰρήνης, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, διὰ τοῦτο ἐγένοντο ἄξιοι νά καθίσῃ ἐπ' αὐτῶν ὁ καθήμενος

ΜΟΝΑΧΙΚΑ ΝΕΑ

Τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἤραξε ν' ἀπασχολῆ σοβαρῶς τὸ ζήτημα τῆς ἀναβιώσεως ἐν αὐτῇ τοῦ μοναχισμοῦ. Κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις τὸ ζήτημα τοῦτο ἀπετέλεσε θέμα συζητήσεως μεταξὺ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ ὑπουργοῦ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων.

— Κατὰ τὰς ἐξ Ἀλεξανδρείας εἰδήσεις ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἐξετάζει τὴν δυνατότητα χρησιμοποίησεως μερικῶν ἐγκαταλελειμμένων μοναστηρίων τὰ ὁποῖα αὕτη θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐπανδρώσῃ καὶ νὰ τὰ προικίσῃ οἰκονομικῶς ὥστε ν' ἀναδείξῃ αὐτά, ὡς λέγουν, ὀρηκτῆρια τῆς Ὁρθοδοξίας. Πάντως ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία εἰτοιμάζεται νὰ κρίνῃ ὅλον τὸ βάρος τοῦ παλαιοῦ της κλέους διὰ νὰ ἐπανεγκαταστήσῃ τὰ παλαιὰ περίφημα Ρωσικὰ Μοναστήρια εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους.

— Δύο Ἄγγλοι Μοναχοὶ ἐπέστρεψαν εἰς Λονδίνον, ἀφοῦ ἐπεσκέφθησαν ἐπὶ δύο ἐβδομάδας διάφορα μοναστήρια τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως. Οἱ δύο μοναχοί, ἀφοῦ ἐδήλωσαν ὅτι ἐγένοντο δεκτοὶ παντοῦ μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, προσέθεσαν ὅτι τὰ Ρωσικὰ μοναστήρια, τὰ ὁποῖα εἶχον ἐξαφανισθῆ κατὰ τὴν κομμουνιστικὴν ἐπανάστασιν, ἀνοικοδομήθησαν καὶ πάλιν μεγαλοπρεπῆ καὶ ὑφίστανται ἤδη ἐν Ρωσίᾳ ἐβδομήκοντα τοιαῦτα πλήρη μοναχῶν.

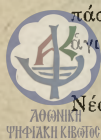
ἐπὶ τοῦ «πυρροῦ ἵππου» (ὁ διάβολος), ὅστις ἔλαβε τὸ δικαίωμα νὰ σηκώσῃ τὴν εἰρήνην ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ «σφάξωσιν ἀλλήλους». Καὶ τοῦτο φαίνεται ὄχι μόνον ἐκ τῆς «μαχαίρας τῆς μεγάλης» ἢ ὁποῖα ἐδόθη εἰς αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἱστορίας, ἢ ὁποῖα διηγεῖται καὶ βεβαιώνει ὅσα ἡ προφητεία προεῖπε. Δὲν ἀλληλοσφάγησαν χθὲς (1944) οἱ Ἕλληνες; Δὲν ἀλληλοσφάγησαν προχθὲς (1917) οἱ Ρῶσοι; Δὲν ἀλληλοσφάζονται σήμερον οἱ Ἀραβες; Τί εἶναι οἱ κάθε τόσο ἐμφύλιοι πόλεμοι; Καὶ γενικῶς τί εἶναι οἱ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου πόλεμοι; οὐχὶ ἀλληλοσφαγὴ μεταξὺ ἔθνους καὶ ἔθνους, μεταξὺ ἀλλοθρήσκων καὶ ὁμοθρήσκων, μεταξὺ ὁμοεθνῶν καὶ ἀλλοεθνῶν;

Στῶμεν λοιπὸν καὶ πάλιν καλῶς ἡμεῖς οἱ γνωρίζοντες καὶ ἀναγνωρίζοντες τὸν Θεόν, γνωστοὶ δὲ παρὰ τῷ Θεῷ. Στῶμεν μετὰ φόβου καὶ τρόμου καὶ ἀγρυπνῶμεν ἐν παντί δεόμενοι, ἵνα καταξιωθῶμεν ἐκφυγεῖν ταῦτα πάντα τὰ μέλλοντα γίνεσθαι καὶ σταθῆναι ἔμπροσθεν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. «Γένοιτο».

Δεόμενος τῶν ἁγίων ὑμῶν εὐχῶν πρὸς κάθαρσιν μὲν πρῶτον τελείαν τῶν ἁμαρτιῶν μου, ἔπειτα δὲ ἠθικὴν ἐν Χριστῷ τελειώσιν μου ἐν πάσαις ταῖς χριστιανικαῖς ἀρεταῖς, ὥστε γενέσθαι με ἄξιον μέτοχον τῆς ἀκρίτου τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἐν Χριστῷ ἀθανασίας καὶ αἰωνίου ζωῆς,

διατελῶ μετ' ἀγάπης Χρῆστ. Μ. Κανονίδης

Νέον Ψυχικὸν 23.6.1958

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

Ἡ θεία πανοπλία.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῶν ὁμολογητῶν καὶ τῶν μαρτύρων. Δὲν ὑπῆρξεν ἐποχή, καθ' ἣν νὰ μὴ διώκεται εἴτε ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς, εἴτε ἐν μέρει· εἴτε ἐμφανῶς εἴτε ἐμμέσως. Διὰ τῶν διωγμῶν ὅμως καταφαίνεται ἡ δύναμις τῆς, ἣτις «ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται». Τὰ αἵματα τῶν μαρτύρων τῆς γίνονται πηγὴ δυνάμεως. Καὶ ἡ προσφιλιῆς μας, ἡ ἀποστολική, ἡ πρεβυγενὴς Ἐκκλησία τῆς Κύπρου μὲ τὴν σειράν τῆς δοκιμάζεται, χαιμάζεται, ἀναδεικνύει νέους μάρτυρας, περιβάλλεται ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ μαρτυρικά τῶν τέκνων τῆς αἵματα. Καὶ διώκεται ὑπὸ χριστιανῶν τῷ ὀνόματι, χριστομάχων δὲ τῇ πράξει, ἐν ἀγαστῇ συμπνοίᾳ μετὰ ἀλλοθρησκῶν, χριστομάχων καὶ τούτων πάσαι τε καὶ νῦν. Ποῖον ὅμως τὸ καθῆκον ἡμῶν, οἵτινες θεία χάριτι εὐρισκόμεθα ἐν εἰρήνῃ καὶ γαλήνῃ; Νὰ παραμένωμεν ἀπλοῖ θεαταί; Οὐδὲν τούτου ἀντιχριστιανικώτερον. Πρέπει νὰ ἔλθωμεν ἀρωγοί. Πρέπει νὰ ἀπευθυνθῶμεν εἰς τὸν «ποιοῦντα κρίσιν τοῖς ἀδικουμένοις» καὶ δυνάμεναν μὲ ἐν μόνον νεῦμα Αὐτοῦ νὰ ἐκδιώξῃ ἐκείθεν τοὺς τυράννους «ὡς ὁ ἄνεμος ἐκρίπτει τὸν χοῦν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς» διὰ τῆς προσευχῆς. Τὰ ἑκατομμύρια τῶν Ὁρθοδόξων πρέπει στρατόπεδον προσευχῆς νὰ ὑψώσωμεν κατὰ τῶν χριστομάχων. Πρέπει τὴν θείαν πανοπλίαν ἐξ οὐρανοῦ νὰ φέρωμεν. «Πανοπλία γάρ, ὡς ἀληθῶς, οὐράνιος ἡ θεία προσευχή» λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Κάθε ἡμέραν πρέπει ὅλοι νὰ προσευχώμεθα ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μας Κυπρίων, ἄλλως εἴμεθα σύμμαχοι τῶν διωκτῶν, διότι ἰσχύει καὶ ἐδῶ «ὁ μὴ ὦν μετ' ἐμοῦ κατ' ἐμοῦ ἐστί. Ὅλοι διὰ τὴν μαρτυρικὴν Κύπρον εἰς τὴν προσευχὴν πού εἶναι «ἄμαχον ὄπλον καὶ ἀσφαλὲς φυλακτήριον, ὁμοίως μὲν στρατιώτην ἕνα, ὁμοίως δὲ καὶ πολλὰς ἀποκρουομένη μυριάδας». (Χρυσόστομος).

Εὐοίονον σημείον.

Πολλάκις ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων ἐτονίσθη ἡ μεγάλη σημασία τοῦ μοναχικοῦ θεσμοῦ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐξεδηλώθη τὸ παράπονον ἡμῶν τῶν Μοναχῶν διὰ τὴν ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπιδεικνυομένην ὀλιγωρίαν πρὸς ἀναζωπύρωσιν τούτου. Ἰδοὺ ὅμως ὅτι ἦλθε καὶ ἀκτὶς φωτός. Ἡ κατὰ Ὀκτώβριον συνερχομένη εἰς σύνοδον Ἱεραρχία μετὰ τῶν θεμάτων αὐτῆς περιέλαβε καὶ τὸ ζωτικὸν δι' Αὐτὴν τοῦτο θέμα. Ἐλπίζομεν ὅτι οἱ σεπτοὶ Ἱεράρχαι δὲν θὰ ἀρκεσθῶσιν εἰς ἀποφάσεις «στὸ χαρτί» μόνον, ἀλλὰ θὰ χωρήσωσιν εἰς τὰ ἔργα. Καὶ πρῶτον ἔργον, καθ' ἡμᾶς, δέον νὰ ᾖ ἡ μεταβολὴ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τροπικῶς εἰς Μοναστήρια, ὥστε ἐκείθεν νὰ ἀκτινοβολῇ τὸ μοναχικὸν πνεῦμα. Διατί ὄχι; Μήπως μοναχοὶ οὐσία δὲν εἶναι οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ἐκ Μονῶν δὲν προέρχονται; Καὶ ὅταν θὰ σχολάζωσιν εἰς Ἱεράς Μονὰς νὰ ἐγκαθίστανται, ὡς οἱ παλαιοὶ ἀρχιερεῖς. Διὰ τοῦ τρόπου

τούτου φρονούμεν - σκέψις μας εἶναι - θὰ ἐνισχυθῆ ὁ μοναχικὸς θεσμὸς καὶ θὰ προσελκυσθῶσι πολλοὶ εἰς τὰς ἡδη ἀραιάς τάξεις αὐτοῦ.

Προσκυνηταὶ (;)

Κατὰ τὸ θέρος ἰδίᾳ πολλαὶ ομάδες χριστιανῶν ἐπισκέπτονται, πρὸς μεγάλην χαρὰν μας, τὸν ἅγιον καὶ ἱερὸν τόπον ἡμῶν. Παλαιότερον ἤρχοντο ὡς εὐλαβεῖς προσκυνηταί, διὰ νὰ ἐξομολογηθῶσι, νὰ τελέσωσιν ἱερὰς Ἀκολουθίας καὶ γενικῶς διὰ νὰ ἀποκομίσωσιν ὠφέλειαν καὶ οὕτω συνεδέοντο ψυχικῶς μετὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Σήμερον ἥλλαξαν τὰ πράγματα. Ἐρχονται ὡς περιηγηταί, τουρίστες, ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς ἔμποροι. Διὰ τοῦτο ἐκδηλὸς εἶναι ἡ ἀδιαφορία τῶν εἰς τὴν συμμετοχὴν εἰς τὰς ἱερὰς Ἀκολουθίας καὶ ἡ δυσφορία τῶν δι' ἔλλειψιν περιποιήσεων οἰῶν ἐπιθυμοῦν, συχνὰ δὲ ἀκούομεν καὶ ἐπικρίσεις. Ἄλλ' ὡ ἀγαπητοὶ κατὰ κόσμον ἀδελφοί, τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶναι τόπος πνευματικῆς ἀνατάσεως καὶ ὠφελείας καὶ οὐχὶ σωματικῶν ἀπολαύσεων. Παρέχει ὁ ἱερὸς ἡμῶν τόπος πνευματικά, ὄχι σωματικὰ ἀγαθὰ, ἅτινα ἔχει ἄφθονα, χάριτι θεῖα, ὁ κόσμος. «Ὁ ἔχει τοῦτο δίδωσιν ἡμῖν» (Πράξ. γ' 6.) Καὶ διὰ νὰ τὰ λάβετε πρέπει νὰ ἔλθητε ὡς εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ ὡς οἱ πατέρες ὑμῶν καὶ ὄχι ὡς «τουρίστες», διότι ἄλλως βεβηλοῦτε τὸν ἱερὸν τοῦτον τόπον καὶ τὰ εὐαγγ. ἐν αὐτῷ σκηνώματα τοῦ Κυρίου καὶ τιμωρῶν θὰ ἐφεγκύσητε εἰς ὑμᾶς.

Εὐλαβὲς μνημόσυνον.

Ὁ κόσμος τῶν γραμμάτων πέρυσιν ἑώρτασε τὴν συμπλήρωσιν ἑκατονταετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν ποιητοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ βραθεῖα ἦτο ἡ ἐπίδρασις τοῦ Χριστιανικοῦ πνεύματος, ὑπὸ τοῦ ὁποῦ, ἐμπνευσθεὶς ἐμεγαλουργήσεν ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἀπέβη κατὰ τὸν Γ. Βεριτην «Ἀηδόνη καὶ τῆς Πίστεως μας καὶ τῆς Ἐλευθερίας» καὶ μᾶς ὑπέδειξε τὸν «ὄμορφον κόσμον ἠθικόν, ἀγγελικὰ πλασμένον».

Κατ' αὐτὰς ἡ Χριστιανικὴ Ἐνωσις Ἐπιστημόνων τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῇ συμπληρώσει δεκαετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ νεωτέρου οὕτως Σολωμοῦ, τοῦ Γ. Βερίτη, ἐξήρε διὰ φιλολογικῶν μνημοσύνων, διαλέξεων καὶ διὰ τῆς ἐκδόσεως ἀναμνηστικοῦ τόμου τὸ πολὺπλευρον ἔργον τοῦ μεγάλου τούτου νεοἑλληνοποιητοῦ, ὅστις τὸ σπάνιον ποιητικὸν αὐτοῦ τάλαντον ἔθεσεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἐθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπέβη καὶ οὗτος «Ἀηδόνη καὶ τῆς Πίστεως μας καὶ τῆς Ἐλευθερίας» ἐν Χριστῷ. Εἰς τὸν ἀναμνηστικὸν τοῦτον τόμον οἱ Ἀρχιεπίσκοποι Ἑλλάδος καὶ Κύπρου, Ἀρχιερεῖς, Καθηγηταὶ Πανεπιστημίων, Ἀκαδημαϊκοί, Λογοτέχνη καὶ ἔτεροι τῶν μουσῶν θεράποντες, ἐξαιρῶν τὸν Πίνδαρον τῆς νεοελληνικῆς χριστιανικῆς κινήσεως, ὅστις ὑπὸ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν ἡγαπημένον του, τὸν Χριστόν, πυρπολούμενος, ἀνήλθεν εἰς δυσθεώρητα ὕψη λυρισμοῦ καὶ ἐμπνεύσεως ποιητικῆς εἰς τοὺς «ὄμορφους κόσμους γαλανοῦς» μετὰ τὴν «ᾠδὴν τοῦ ἀγαπητοῦ» καὶ τὰ ἄλλα αὐτοῦ ἀριστουργήματα.

Δίκαιος ὁ ἔπαινος εἰς τὸν προῶπως ἀποιχόμενον χριστιανὸν τοῦτον ποιητὴν ὅστις «τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς καὶ εἰς ὃν ἔσχον πλήρη ἐφαρμογὴν οἱ ὑπὸ τοῦ Μιχ. Κριτοβούλου τοῦ Ἰμβρίου στίχοι εἰς τὸν ἱερὸν Αὐγουστίνον.

Ἐρωτα Θεοῦ ἔσχεν ἐμφρόνως

καὶ πῦρ ἀνῆψεν ἀγάπης ἐν καρδίᾳ

ὄλωσ τε τῷ πόθῳ τοῦ Δεσπότη.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Ι. Δισενιαύσιες Σύναξις. Κατά την σύνοδον τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου ἐλήφθησαν ἀποφάσεις ἐπὶ τῶν ἐξῆς θεμάτων :

1) Ὅπως τὰ διὰ τοῦ ταχυδρομείου εἰσερχόμενα καὶ ἐξερχόμενα δέματα μὴ φορολογοῦνται γενικῶς, οὐδὲ νὰ ὑπόκεινται εἰς φορολογικὸν ἔλεγχον ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τῆς Ἱ. Κοινότητος.

2) Ἡ τροποποίησις τοῦ ἀρθρο, 2 τῆς § 4 Κανονιστικῆς Διατάξεως Ἀθωνιάδος Σχολῆς, ὥστε γενικῶς ὅλοι οἱ μαθηταὶ νὰ μὴν ὑπόκεινται εἰς ἀναγκαστικὴν μοιαχοποίησιν.

3) Νὰ ἐφαρμοσθῇ, ὡς πρὸς τὰς τάξεις τῆς Σχολῆς, ὁ Κανονισμὸς αὐτῆς. Διὰ τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων ὠρίσθη διμελής ἐπιτροπὴ ἵνα μετὰ τοῦ σχολάρχου καταρτίσουν τοῦτο ὀριστικῶς καὶ ἐπαναφερθῆ ὡς θέμα εἰς τὴν προσεχῆ Ἱ. Δισενιαύσιον τοῦ Αὐγούστου.

4) Τὰ ἔνσημα τῶν διαμονητηρίων νὰ παραμείνουν τὰ αὐτὰ.

Ἐν συνεχείᾳ συνῆλθεν ἡ Ἱ. Κοινότης μετὰ τῶν ἐκτάκτων ἀντιπροσώπων εἰς ἕκτακτον Διπλῆν τοιαύτην μὲ θέματα :

1) Περὶ ἐνεργειῶν διὰ τὴν τελειωτικὴν ῥύθμισιν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν Ἱ. Μονῶν ἐκ μέρους τοῦ Κράτους, προερχομένων ἐκ τῶν κτημάτων αὐτῶν, κατὰ πρότασιν τῆς ἡμετέρας Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἀπεφασίσθη ν' ἀναβληθῆ εἰς νέαν ἕκτακτον Διπλῆν Σύναξιν μετὰ τὴν Δισενιαύσιον τοῦ Αὐγούστου πρὸς εὐρύτεραν σκέψιν καὶ ὀριστικὴν πλέον ἀπόφασιν.

2) Περὶ διορισμοῦ ληξιάρχου. Ἀπεκρούσθη ὡς ἀντίθετον μὲ τὸ προνομιακὸν καθεστῶς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τὸ ὁποῖον δέον νὰ παραμείνῃ ὡς ἔχει κατὰ τὰ ἀρθρα 94 καὶ 95 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ Ἁγ. Ὄρους καὶ 103 τοῦ Συντάγματος.

Ὁδὸς Καρυῶν - Δάφνης. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης διαβίβασεν εἰς τὰς Ἱ. Μονὰς ἐρώτημα τοῦ Β. Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν διὰ τῆς Διοικήσεως Ἁγίου Ὄρους, κατὰ πόσον αὐτὴ συμφωνεῖ διὰ τὴν διάνοξιν αὐτοκνητοδρόμου μεταξὺ Καρυῶν καὶ Δάφνης, κατὰ προέκτασιν τῆς δασικῆς τοιαύτης τῆς Ἱ. Μονῆς Ξηροποτάμου.

Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Μονὴ δι' ἐγγράφου τῆς ἀπήνησε ν' ἀποκρουσθῆ ἢ διάνοξις τῆς ὁδοῦ ταύτης, τονίσασα ὅτι ἐάν τὸ Κράτος θέλῃ νὰ ἐνδιαφερθῆ ἐιλικρινῶς διὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος, δὲν ἔχει παρὰ ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτὸ τὸ δίκαιόν του καὶ νὰ μὴ παιδεύῃ τὰς Ἱερὰς Μονὰς ἐπὶ τόσα ἔτη.

Ἀνωτέρα Σχολὴ Πολέμου. Διὰ δευτέραν φορὰν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἡ Σχολὴ αὕτη ἐπισκέπτεται τὸν ἱερὸν ἡμῶν τόπον. Ὀγδοήκοντα καὶ πλέον ἀνώτεροι Ἀξιωματικοὶ τοῦ Στρατοῦ μας μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ὑποστράτηγον κ. Σουγγαρίδην περιῆλθον καθ' ὁμάδας ἀνὰ 15 ἄτομα ὅλας τὰς Ἱερὰς Μονὰς μεταξὺ 2) 15 - 5) 18 Ἰουλίου. Εἰς τοὺς μοναχοὺς ἐνεποίησεν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν ἡ ἀξιοπρέπεια, ἡ σοβαρότης καὶ τὸ πρὸ παντὸς ἡ ἐμφανὲς εὐλάβεια τῶν κ. κ. Ἀξιωματικῶν πρὸς τὰ ἱερὰ τῆς πίστεως καὶ τοῦ Ἔθνους μας.

ἄ)π. Σεμίραμις. Ἐδρομολόγησε μηνιαῖον δρομολόγιον ἐκ Πειραιῶς δι' Ἅγιον Ὄρος. Τὴν 22) 5ην Ἰουλίου ἐτέλεσε τὸ πρῶτον τοιοῦτον ἐπισκεφθὲν τὴν Νοτιοδυτικὴν πλευρὰν αὐτοῦ παραμείναν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἁγίου Διονυσίου ἐπὶ τρίωρον. Πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Ἱ. ταύτης Μονῆς ἐπῆλθον πολλοὶ ἐπιβάται μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ συναρχηγός, τῶν Φιλελευθέρων κ. Σοφοκ. Βενιζέλος κ. ἄ. Παρακλήσει ἐμβάτου τινος νὰ διευκολυνθῆ καὶ χωρετίσῃ ἡ εὐλαβὴς σύζυγός του τὴν δεξιὰ τοῦ Τιμίου Προδρόμου, φυλασσομένην εἰς τὴν Ἱ. ταύτην Μονήν, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ

πλοίου ὁ καθηγούμενος τῆς Μονῆς ἄρχιμ. Γαβριήλ φέρων τὸ ἅγιον λείψανον διὰ τὰ εὐρεθῆ πρὸ τραγικοῦ θεάματος. Τὸ ἀξιόλογον Ἅγιον τοῦτο λείψανον δὲν συνεκίνησε παρὰ τέσσαρας μόνον εὐλαβεῖς κυρίας, τὰς συζύγους τῶν κ. κ. Σοφ. Βενιζέλου, στρατηγοῦ Ἀποκορίτου, δικηγόρου Δημ. Ἰ. Παπαδημητρίου καὶ ἐκδότου Ε. Παπαδημητρίου, αἵτινες καὶ τὸ ἔχαιρέτισαν μὲ καταφανῆ εὐλάβειαν, αἱ ἄλλαι ἀνερχόμεναι εἰς ἄρκετὰς δεκάδας ἐξηκολούθησαν ἐπιδιδόμεναι εἰς τὸ μάνιο τῶν ἡμίγυμνοι, μᾶλλον γυμναί.

Δωρεαί. Ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις Γραφείου τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀλληλοβοηθείας ἀπεστάλησαν 30 δέματα ἱματισμοῦ πρὸς διανομὴν μεταξὺ τῶν ἀπόρων μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

— Ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ρουμανίας Ἰουστινιανοῦ ἀπεστάλη ποσότης ἀλεύρων διὰ τοὺς Ρουμάνους Ἁγιορείτας μοναχοὺς ἀνερχομένους εἰς 132, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ἡμίσεις ὑπάγονται εἰς τὰς Ἱερὰς Μονὰς Μεγ. Λαύρας καὶ Ἁγίου Παύλου.

Καταστροφή μεγάλου Ἀγιορειτικοῦ Ἰδρύματος. Τὴν 10 45' τῆς 3/16 Ἰουλίου ἐσημειώθη ἔναρξις πυρκαϊᾶς εἰς τὴν μεγάλην Ρωσικὴν Σκήτην τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου (Σεράγιον) παρὰ τὰς Καρυὰς. Λόγω τοῦ πνέοντος ἀνέμου καὶ τῆς ἐλλείψεως καταλλήλων μέσων δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ ἐντοπισθῇ αὐτὴ καὶ οὕτω ἐξηκολούθησε τὸ καταστρεπτικὸν αὐτῆς ἔργον ἐπὶ 24 ὧρον καταστρέψασα ὁλόκληρον τὴν Δ. πλευρὰν καὶ τὸ ἕμισυ τῆς ΑΔ. τοιαύτης.

Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ὁ δραστήριος διτῆς Χωρῆς Ἁγ. Ὁρους ὑπομ. κ. Ἁλ. Χαρίτος εὐρέθῃ ἐπὶ τόπου μετὰ τῆς δυνάμεως Χωρῆς καὶ μετὰ 150 περίπου ἐργατῶν τῶν Ἱ. Μονῶν, οἵτινες ἀμέσως συνεκιντῶθησαν διὰ τῆς ἀστυνομίας. Οὗτοι βοηθούμενοι καὶ ὑπὸ τῶν διαφόρων μοναχῶν ἐπέτυχον τὸν ἐντοπισμὸν τοῦ πυρὸς ἐκεῖ ἔνθα καὶ κατεβέσθη. Ἐν τῷ μεταξὺ εἰδοποιήθησαν καὶ κατέφθασαν ἐπὶ τόπου ὁ διοικητῆς Χωρῆς Χαλκιδικῆς ἀνιτάρχης κ. Σάντρης μετὰ μεγάλης δυνάμεως Χωρῆς. Ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Γ' Σώματος Στρατοῦ ἀπεστάλη ἐπείγοντως μία διλοχία Στρατοῦ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ταξίαρχον κ. Παπαγεωργίου, ἑτέρα δὲ διλοχία ἠκολούθησε αὐτὴν καὶ τρίτη ἦτο ἐτόιμη ν' ἀναχωρήσῃ λόγῳ τῆς σοβαρότητος τῆς καταστάσεως, διότι ὑπῆρχε ἄμεσος κίνδυνος μεταδόσεως τοῦ πυρὸς εἰς τὴν πλησίον δασικὴν ἔκτασιν.

Ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Σώματος διετάχθη συχνὴ ἀεροπορικὴ ἀναγνώρισις ὡς καὶ ἐγκατάστασις ἀσφραγμάτων ἐπὶ τόπου διὰ τὴν συνεχῆ ἐπαφὴν.

Τὸ καταστρεπτικὸν ἔργον τῆς πυρκαϊᾶς εἶναι ἀνυπολόγιστον, κατὰ δὲ τὰς ἀνακρίσεις διεπιστώθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐμπρησμοῦ ἐξ ἀμελείας. Ἐκτὸς τῶν ὑλικῶν τεραστῶν ζημιῶν, διότι εἰς τὴν καταστραφείσαν πλευρὰν ἦσαν ἐγκατεστημένα ὅλα αἱ ὑπηρεσίαι τῆς Σκήτης (ἡγουμενεῖον, ἀρχονταρῆκι, ἀποθήκαι τροφίμων, ἱματισμοῦ, διαφόρων σκευῶν, αἰθέρειον ἐλαιῶν εἰς χιλιάδας ὀκάδας φυλασσομένων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐπαναστάσεως τῆς Ρωσίας), κατεστράφησαν α') ἡ πλουσία βιβλιοθήκη ἐκ 350 περίπου χειρογράφων παλαιῶν ἀγνώστου περιεχομένου, 12.000 τόμοι ρωσικοὶ μεγάλης ἀξίας, 2.000 βουλγαρικοὶ καὶ 6.000 ἑλληνικοὶ. Λέγεται ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἀρ. θμός τις χειρογράφων τοῦ Εὐγενίου Βουλγάρου, β') μία ἀποθήκη ἱερῶν ἀμφίων ἀγνώστου ποσότητος καὶ γ') ἡ ἀποθήκη τῶν ἀπηρηλιῶν, τῶν ὁποίων τὸν ἀριθμὸν δὲν γνωρίζει κανεὶς. Πάντως πρὸ 12ετίας μᾶς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ ἴδωμεν τὸν ἔντυπον αὐτὸν κατάλογον ἀπὸ τὸν ὁποῖον διεπιστώσαμεν ὅτι ταῦτα ἀνήρχοντο εἰς ἄρκετὰς χιλιάδας.

Ἐκ τῶν καταστραφέντων θὰ ἠδύνατο νὰ διασωθῶν πολλά, ἀλλ' ἡ ἁπλοῦς μοναχία, ἀγνωστον διατί, ἠρηνήθησαν ἐπιμόνως ν' ἀνοίξουν τὰς ἀποθήκας πρὸς μεταφορὰν ὅσων θὰ ἦτο δυνατόν νὰ μεταφερθοῦν (·)

Οἱ 12 ἐναπομείναντες ὑπέργηροι Ρῶσοι μοναχοὶ, τῶν ὁποίων ὁ νεώτερος εἶναι 70 ἐτῶν, ἐγκαταστάθησαν εἰς τὴν Ἀ. Πλευρὰν.

ΔΩΡΕΑΙ. Προσέφεραν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ παρόντος ὠφελῶν κυκλοφοροῦντος περιοδικοῦ ἡμῶν οἱ κ. κ. Ἄθαν. Φλῶρος δικηγόρος Ἀθῆναι δοχ. 100, Ἰωάν. Στεφάνου βιομήχανος (προνομ. πυροσβεστήρων «Φοῖνιξ») Ἀθῆναι 100, Διον. Γαλάτης Ἀθῆναι 50, ἱερομ. Σωφρόνιος Μοντεσάντος Σινά 100, Δίον. Εὐαγγελᾶτος Λός Ἀντζελες δολ. 3. Θεόδ. Κωνσταντίνου θεολόγος Ἀθῆναι 100, Γ. Μιχαήλ Καυσοκαλυβίτης 20, Νικόλ. Πελεκούδας Βραχνεῖκα Πατρῶν 100, Νικ. Τζουμάκας θεολόγος Λιτόχωρον 20, ἀνόνημος Ν. Σμύρνη 20, Χρ. Κανοτίδης Ν. Ψυχικόν 20, Ἀνάργ. Σκουτέλης Μεσοποταμία Λαμίας 20.

Πρὸς ἅπαντας ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἱ. ἡμῶν Μονῆς.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ. Τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μονὴν ἐπεσκέφθησαν μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ οἱ Παν. Τρεμπέλας καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀργυρ. Τρεμπέλα, Ἐμμ. Παντελιάδης φοιτ. ἐκ Κηφισιάς, Ἀλέξ. Χαρίτος ὑπομ. διτῆς Χωροκῆς Ἀγ. Ὄρους, Χ. Φλαμπουριάδης ἐκ Κεφαλληνίας, Σ. Μανδαρινιὸς τραπεζ. ὑπάλ. ἐκ Θεσσαλονίκης, Ν. Ἀρζούδας φοιτ. ἐξ Ἀθηνῶν, Ἀθ. Γερομιχαλὸς καθηγητῆς μετὰ 27 μαθητῶν τοῦ Ἀνωτ. Ἐκκλησι. Φροντιστ. Θεσβίνκης, Ἰγν. Μανθούλης σπουδ. ἐξ Ἀθηνῶν, Ἰωάν. Ρουσοχατζάκης ἔμπορος ἐξ Ἡρακλείου Κρήτης, Ἥλ. Τερτζίδης ξυλέμπορος ἐκ Θεσβίνκης Ἰωάν. Ταχουγιάννης ἐκ Πολυγύρου, Γ. Ἐρμανουήλ ἐκ Πολυγύρου, Γ. Ζαχαριάδης καθηγητῆς Πανεπιστημίου Καλλιφρονίας, Κωνστ. Γαβαρνὸς καθηγητῆς Πανεπιστημίου Β. Καρολίνας, Ν. Καριτσώνης καθηγητῆς Ριζαρείου Σχολῆς μετὰ 30 μαθητῶν τῆς ἰδ. σχολῆς, Φλωρεᾶτος ἐξ Ἀθηνῶν, Will Levis Ἑλληνοαυστραλὸς, Pan. Sutcliffe Διτῆς Σχολῆς Σάλερ ἐν Γερμανίᾳ μετὰ 9 σπουδαστῶν, Rich. Mareus Καναδὸς διπλωματικὸς ὑπάλ., Hein. Kowalski καθηγητῆς Γερμ. σχολῆς Σάλερ μετὰ 6 σπουδαστῶν, Allen Clark ἰατρὸς ἐκ Σικάγου, Πελ. Καρούξης ἐξ Ἀθηνῶν, Ἡρ. Μαραγκὸς ἐξ Οὐρανούπολεως, Ἰωάν. Χασάπης ἰατρὸς ἐξ Ἱερισσοῦ, Δ. Οἰκονομίδης, Κ. Γιαννακόπουλος, Π. Ἀποστολίδης ὑπάλ. Ὑπουργ. Ὑγιεινῆς, Drag. Stanojeirg Σέρβος ἱερεὺς, Siebers Anton Γερμανὸς δημοσιογράφος, R. Κογασενίτς Σέρβος Θεολόγος Jean M. Drot Γάλλος σκηνοθέτης, Von K. Ludwig στρατ. ἀκόλουθος Γερμανικῆς Πρεσβείας, Κ. Παπαϊωάννου ἐκ Λήμνου, Ἱ. Σφεριστὸς ἐξ Ἱερισσοῦ, Ἀν Κατοίκης ἐκ Συκιᾶς, Ἱερεὺς Ν. Παλακωνσταντίνου ἐκ Συκιᾶς, Π. Χρήστου, καθηγητῆς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης μεθ' ὁμάδος φοιτητῶν τοῦ αὐτοῦ Πανεπιστημίου καὶ 20 Γερμανοὶ φοιτ. διαφόρων Γερμαν. Πανεπιστημίων

Διὰ τὰς Ἱ. Μονὰς καὶ τὰ ἐξαρτήματα αὐτῶν.

Ἐκυκλοφόρησε τελευταίως ὑπὸ τοῦ γεωπόνου κ. Ἀνάση ἢ Πρακτικῆ Κτηνιατρικῆ με χρησίμους ὁδηγίας διὰ τὰς ἀσθενείας τῶν ζώων, τὴν διάγνωσιν καὶ θεραπείαν αὐτῶν.

Ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐξεδόθησαν καὶ πωλοῦνται καὶ ἄλλα γεωργικὰ βιβλία με χρησίμους ὁδηγίας, ἥτοι: Ὁ Λαχανόκηπος. Ἡ Ἀμπελοργία. Ἡ Ἀνθοκομία. Γιατὶ σπουδάζουσιν τὰ φρούτα. Ἡ Μηλιά. Πατατοκαλλιέργεια. Ἐλαιοκομία. Οἰνοποιία. Δενδροκομία. Τὸ Τριφυλλί καὶ ἡ καλλιέργειά του. Τὰ κτηνοτροφικὰ φυτὰ. Ἡ Καλλιέργεια τῶν ὄσπριων κ. ἄ.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι Ἀγορεῖται δύνανται ν' ἀποταθοῦν πρὸς τὸν ἴδιον κ. Ἐμμ. Σ. Ἀνάσην γεωπόνον ὁδὸς Ἀλικαρνασσοῦ 16 Ν. Σμύρνη Ἀθῆνας.

